

Adventes Vēstis

2013. gada maijs, #5 (207)

Vienoti Krištus
cerībā

TĒMA:
VAI LAULĪBA
JOPROJĀM IR
POPULĀRA?

IEPAZĪSTIES
AR LIELĀS
CERĪBAS
PROJEKTU!

RĪGAS KRIEVU
DRAUDZES
VĒSTURE

ATSKATS
UZ BĒRNU
FESTIVĀLU
“VARAVĪKSNE”

INTERVIJA
AR INGRĪDU
MARKUSU

LAULĪBA LAI IR VISIEM GODĀ. (EBR 13:4)

Latvijas ziņas	4
Tēma	10
Intervija	13
Vārds mācītājam	16
Bērniem	18
Jaunieši	20
Lasītāju atsauksmes	22

Pavasariģi sveicieni!

Maija mēnesis ik gadu ir īpaši bagāts ar saulainām, siltām dienām un jaukiem svētkiem: Māmiņdienu, Ģimenes dienu (15.maijs), mācību gada noslēgumu un izlaidumiem.

Man vienmēr šķitis interesants tas fakts, ka pirmo publisko brīnumu Jēzus nodemonstrēja tieši kāzās Kānā (Jāņa 2.nod.), šādi svētot ar Savu klātbūtni un iesaistīšanos šādā pasākumā. Arī Viņa gandrīz vai pēdējie vārdi pirms krusta nāves tika veltīti mātei, rūpes par kuru Viņš nodeva Savam uzticamajam māceklim Jānim (Jāņa 19:25-27).

Žurnāla lappusēs Jūs varēsiet izlasīt un pārdomāt, cik mūsdienās liela vērtība ir laulībai un ģimenei. Centrālajā tēmas rakstā atradīsiet Valdas Reķes sagatavoto

materiālu par civillaulību un laulību, iepazīsities arī ar atsevišķu cilvēku personisko pieredzi un viedokļiem. Dievs ir laulības izveidotājs, un tieši Viņam jābūt attiecību fokusā, centrā.

Par Dieva vadību savā dzīvē varēsiet lasīt intervijā ar Ingrīdu Markusu –Rīgas 5.draudzes māsu, bērnu sabatskolas vadītāju, dzejnieci un lugu autori, un vienkārši burvīgu sievieti, kura aprīlī svinēja apaļu jubileju. Sveicam no sirds!

Jauniešu un bērnu lappusēs varēsiet atskatīties uz interesantiem un saturīgiem pasākumiem, kas notikuši, kā arī šajā žurnālā iepazīties ar projektu „Lielā cerība”, kas tiks īstenots ne tikai Latvijā, bet arī citviet pasaulē.

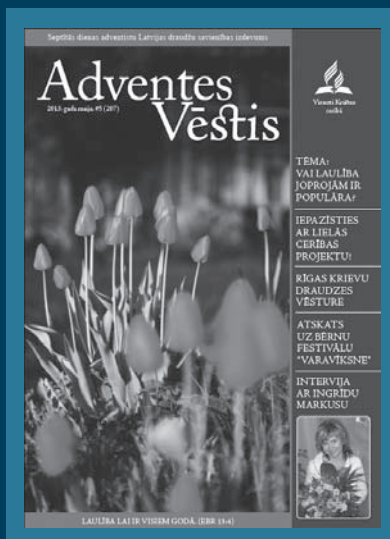
Lai jums prieks sirdī, smaids sejā un Dieva svētības visās dzīves jomās!

*Tatjana Tomsone
AV galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvija BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Beatrise RANCĀNE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība, izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Viesturs Reķis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Kalpošanas ieguvums

Laiks steidzas milzu soļiem. Liekas, pavisam nesen iesākās šis gads, bet te jau gandrīz pusē. Pārdzīvoti pavasara plūdi, kas šogad bija visai postoši. Varu tikai izsacīt līdzjūtību tiem, kam zaudējumi, un lūgt Debesu Tēva žēlastību, visu atjaunojot. Sevišķi tiem, kuru sējumi tika izskaloti, viss jāsāk no jauna. Bet tāda ir mūsu dzīve, par kuru sacīts, ka sviedriem vaigā būs cīnīties par maizi. Un paldies Dievam, ka Viņš rūpējas par cilvēkiem, dodot visu nepieciešamo, bet galvenais – mūžīgo dzīvību.

Maijs ir nozīmīgs ar to, ka tajā svinam Mātes dienu. Cilvēki var dažādi skatīties uz svētkiem un prātuļot, cik kādi svētki pareizi vai nepareizi viņu izpratnē. Tomēr ir labi kādreiz mēģināt padomāt par dziļāko un plašāko kādu svētku būtību. Interesanti, ka Jēzus Kristus augstu vērtēja savu māti. Pat pie krusta Golgātā viņš to neaizmirs. Svētajos Rakstos varam lasīt: Ieraudzījis savu māti un mācekli, ko viņš mīlēja, tai līdzās stāvam, Jēzus savai mātei sacīja: “Sieviete, redzi, tavs dēls!” Pēc tam viņš sacīja māceklim: “Redzi, tava māte!” Kopš tā brīža māceklis ņēma viņu pie sevis (Jāņa ev. 19:26-27).

Marija redzēja krustā sišanu. Vai varat iedomāties kā viņa jutās? Tas nav tik vienkārši. Jēzus ieraudzīja viņu pūlī un vērsās pie sava mācekļa Jāņa ar lūgumu parūpēties par viņa māti. Jānis nodzīvoja garu mūžu, un domāju, ka viņš rūpējās par Mariju visu viņas atlikušo dzīves laiku. Jēzum pie krusta bija uzkrauti visas pasaules grēki, un tomēr Viņš redzēja savu māti, domāja par viņu. Tādēļ aicinu domāt par to un parādīt mātei pienākošos cieņus. Un ne tikai Mātes dienā, bet arī ikdienā. Jūs nevarat būt mierā ar Dievu, ja esat naidā ar māti. Tas vienkārši nav iespējams. Sirsnīgi sveicu mātes un vecmāmiņas Mātes dienā!

Draudzes dzīvē aprīlis un maija sākums, kā parasti, ir bijis interesants laiks. Aprīļa mēneša noslēgumā Rīgas IV draudze svinēja savu deviņdesmit gadu pastāvēšanas jubileju. Domāju, ka tas bija ne tikai nostalģisku atmiņu un tikšanos laiks, bet jauns stimulēt iet tālāk un kalpot Dieva žēlastībā.

Maija sākumā nodibinājuma Vērtību tilts vadītās pāru dienas Apšu ciemā ļāva dalībniekiem pārdomāt Gara augļa iespējamību savā dzīvē un attiecībās. Šis evaņģelizācijas pasākums pulcēja divdesmit vienu pāri, kas spēja pārlūkot savas attiecības un bagātināt tās, atrodot jaunu saskarsmes prieku. Paldies tiem, kas nesavtīgi pūlas šajā kalpošanā. Esmu pārliecināts, ka tāpat kā vienas dienas pasākumos lielākajās Latvijas pilsētās, tas ir veids, kā uzrunāt mūsu laika cilvēkus. Prieks, ka turpinās arī cita veida evaņģelizācijas darbība, gan Alfa kursu veidā, gan personīgās studijās. Prieks, ka jaunieši uzrunā savus vienaudžus, izmantojot gan sporta aktivitātes, gan dažādos citos veidos. Liels prieks, ka muzikālā kalpošana neapsīkst. Dieva Gars pievieno draudzei jaunas dvēseles, bet izaugsme nav mērāma tikai skaitliski, bet kalpošanas gatavībā un dziļumā. Pateicība tam, ka Kungs ir svētījis mūsu draudžu locekļus arī ar materiālajiem līdzekļiem. To varam redzēt ziedojumos, un izsaku pateicību ikvienam, kas uzticīgi atgriež Kunga desmito daļu un ziedojumus, lai draudze var pildīt savu misiju.

Turpinās celtniecības darbi un remonti dažādos draudzes īpašumos. Ventpils dievnama celtniecība turpinās, ja iespējams, atbalstiet ar saviem līdzekļiem, ja nē, ar savām lūgšanām par tiem, kuri strādā un kuri ziedo līdzekļus. Mazsalacas dievnama būve tuvojas noslēgumam, vēl pavisam nedaudz, un darbs būs pabeigts. Tomēr nevaram visu uzmanību koncentrēt tikai uz celtnēm. Nedrīkstam aizmirst kalpošanu, darot cilvēkus par Jēzus mācekļiem.

Gribu aicināt katru ar savu no Svētā Gara saņemto dāvanu kalpot Evaņģēlija pasludināšanā un Dieva pagodināšanā, rādot cilvēkiem cienīgas dzīves piemēru. Lai Dievs bagātīgi svētī katru no jums!

Gaidāmie pasākumi

24.-26. maijs

Rīgas 1. draudzē Baznīcas ielā 12a viesosies Ziemeļamerikas Divīzijas Evaņģelizācijas institūta direktors, teoloģijas profesors Rons Kluzē. Vairāk informācijas centradraudze.lv.

2. jūnijs

Adventistu Latvijas draudžu savienības Sieviešu 2. konference "Inovācija kalpošanā".

8.-9. jūnijs

Bērnu sabatskolas skolotāju seminārs. Semināru vadīs Ģenerālkonferences bērnu nodaļas vadītāja Linda Mei Lin Koha un Transeiropas divīzijas bērnu nodaļas vadītāja Klāra Sančesa Šute.

Sludinājumi

• Norvēģijas Vadības un Teoloģijas skola (*The Norwegian School of Leadership and Theology* (HLT)) sadarbībā ar Latvijas Bībeles Centru (LBC) piedāvā iespēju tālmācības studijās iegūt akreditētu bakalaura grādu teoloģijā un vadībā. Programma tiek pasniegta angļu valodā. Ja jūs vēlaties iestāties šajā akadēmiskajā gadā, lūdzu, iesniedziet savu pieteikumu līdz 2013. gada jūnija beigām.

Citas LBC programmas sāksies 2013. gada 26. augustā. Ja vēlaties pieteikties pārējām LBC programmām, lūdzu sazinieties ar mūsu administratori Solvitu pa tālr. 27014222 vai e-pastu solvita@bible.lv. Papildus informāciju meklējiet LBC mājas lapā www.bible.lv.

• Ģimene (3 pieaugušie, 2 bērni) vēlas īrēt 3 vai 4 istabu dzīvokli jebkurā Rīgas daļā. Cena līdz 150 Ls mēnesī (plus komunālie). Regulāru maksāšanu garantējam. Tel. 22060887.

• Vēlos iepazīties ar meiteni, kristietī (līdz 24) nopietnām attiecībām. Tālr. 26099451.

Uzklausītās lūgšanas

Šis raksts ir par Daugavpils draudzes Ceļa meklētāju kluba „Dinaburgas cietoksnis” prieku un brīnīšķīgo pieredzi. Kā tas mēdz notikt, draudzē notiek pārmaiņas, viss mainās, nekas nepaliek stāvam uz vietas. Pārmaiņas bija skārušas arī CM klubu, mūsu klubam draudēja palikšana bez muzikālās daļas. Tāpat arī nopietni saruka kluba biedru skaits, daži izauga, daži ar vecākiem pārcēlās uz citu dzīvesvietu. Mūsu kluba vadība un draudze bija pieradusi pie tā, ka klubā aktīvi darbojas liels skaits bērnu. Mūsu prātos un vārdos radās tāda kā trauksmes un neziņas sajūta.

Tika pieņemts un visiem kopīgi atbalstīts lēmums LŪGT. Lūgt Dievam atbildes un risinājumus dažādos jautājumos par turpmāko kluba un arī draudzes darbību.

Tas bija 2011. gada septembris, kad uzsākām šo īpašo lūgšanu Dievam, lai Viņš ar savu virsvadību risina problēmas. Lūdzām par bērniem, lai viņu skaits atjaunotos, jo neredzējām nekādas perspektīvas draudzē. Lūdzām par muzikālo nodaļu, jo apzinājāmies, cik svarīga ir šī kalpošana klubam, bērniem, draudzei un arī visās aktivitātēs, ar ko kalpojam ārpus draudzes skolās, pansionātos un bērnu namos. Klubs nedrīkstēja palikt bez dziesmām arī CM klubā. Dziesmām ir īpaša loma, uz to norāda tas, ka Ceļa meklētāji vienā no CM likumiem solās nest dziesmu sirdī. Lūdzām arī par citām vajadzībām, tajā skaitā par draudzes garīgo atdzimšanu.

Ir pagājis laiks, un nu ar prieku un līksmību varam raudzīties, kā sniegtas atbildes uz mūsu lūgšanām. Mēs lūdzām un turpinājam strādāt, ar to pietika, lai mēs saņemtu Gara augļu un atbildēto lūgšanu ražu.

Mūsu CM uzaicināja piedalīties Starptautiskajā bērnu un jaunatnes kristīgās jaunrades festivālā, kurš norisinājās Daugavpilī. Tajā mūsu CM ar savu priekšnesumu ieguva galveno balvu. Taču vienu no vislielākajām svētībām un dāvanām no Dieva mūsu draudze un klubs saņēma tieši gadu pēc lūgšanu uzsākšanas. Mūsu draudzei no citas konfesijas pievienojās 10 jauni brāļi un māsas Jēzū Kristū, un, protams, viņiem ir arī bērni, kuri labprāt izteica vēlmi pievienoties CM saimei.

Lielais notikums, CM uzņemšanas ceremonija, notika šī gada 23. februārī. Daugavpils Septītās dienas adventistu draudzes CM klubam pievienojās 5 jauni Ceļa meklētāji, kuri draudzes un Dieva priekšā deva svinīgus solījumus dzīvot saskaņā ar CM solījumiem un likumiem. Un pateicoties tam, ka draudzei nāca klāt jauni Kristus sekotāji, draudze ieguva jaunus talantus, tos, ar kuriem Dievs ir apveltījis jaunos brāļus un māsas. Tie bija tieši tie talanti, kuri bija tik ļoti nepieciešami draudzes aktīvākai augšanai, attīstībai un atdzimšanai: dziedāšana, uzņemība, sludināšana un citi. Pateicoties šim papildinājumam, apvienojot cilvēciskos spēkus un pieņemot Dieva spēku, izdevās panākt tiešām lielus panākumus praktiski visās kalpošanas jomās. Jauna iedvesma ir Ceļa meklētāju klubam, aktivizējušās mazās grupas, interesantāka kļuvusi sabatskola, atjaunojusies Muzikālā nodaļa, atsākusi darbu Ģimenes nodaļa, aktivizējušies Jauniešu nodaļa.

Vispasaules Septītās dienas adventistu Jauniešu dienā draudzes jaunieši nepalika stāvēt malā, bet organizējās un izgāja ielās ar aptaujām, lai uzzinātu pilsētnieku viedokļus par Dievu un garīgām lietām, un piedāvātu Bībeles studiju iespējas. Misijas dienā piedalījās 31 cilvēks, tie bija Daugavpils un Krāslavas draudzes jaunieši, kā arī daugavpilieši, kas sirdīs jūtas jauni un atbalsta jauniešus viņu uzņemībā un darbībā. Pārējie draudzes locekļi dievnamā aizlūdza par šo kalpošanu, par jauniešiem un tiem, kas tika uzrunāti.

Dievs uzklausa lūgšanas un deva visu, ko Viņam lūdzām mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdā. Mēs savās lūgšanās pamatojamies uz Jēzus teikto Jāņa 16:23,24: “Tanī dienā jūs Mani vairs nejautāsiet. Patiesi, patiesi Es jums saku: ja jūs Tēvam ko lūgsit, Viņš jums to dos Manā Vārdā. Līdz šim jūs neko neesat lūguši Manā vārdā; lūdziet, tad jūs dabūsit, ka jūsu prieks būs pilnīgs.”

Tiešām, mūsu prieks ir pilnīgs, klubs aug un attīstās, atbildētās lūgšanas mūs stiprina. Šobrīd ar vēl lielāku sparumu varam iet šo ceļu palāvēībā uz Dievu un Viņa apsolījumiem.

Āvo Štopis

■ Bez Manis jūs nenieka nespējat...

Dievam ir darbs visiem, katram talantam un spējai ir vieta Viņa darbā. Par to mēs pārliecinājamies Rīgas 7. draudzē.

4. maijs ir sabats, kad mūsu sludinātājs kalpo Slokā. Vienojamies dievkalpojuma svētrunas daļā draudzei sagādāt mazu ekskursiju pa Jēzus sarunām. Tika izveidota ceļojuma programma jeb improvizētās svētrunas saturs. Tematiskajā montāžā piedalījās 11 cilvēki. Sarunas tika citētas no Bībeles, dažas bija ietērtas dzejas formā un mainījās ar mūziku, īsiem paskaidrojumiem un vairākām dziesmām. Un visiem bija iespēja pabūt Lācara namā un dzirdēt, kas tur tika runāts, izsekot bagātā jaunekļa meklējumiem un pārdzīvojumiem. No jauna ieklausīties varēnās, dzīvību dodošās patiesībās, ko Jēzus atklāja Nikodēmam, apbrīnot, kā Viņš spēja samarietes dvēselē atmodināt garīgo dzīvību. Sajust Jēzus tuvuma iespaidu nabaga atraitnes dzīvī un pabūt pie Tibērijas jūras, kur norisinājās īpašā saruna starp Jēzu un Pēteri, kas Viņu aizliedza. Bet pašās beigās bija iespējams pārliecināties, cik ļoti debesis ir ieinteresētas visā, kas notiek uz zemes, un kā tās dzīvo līdzīgu cilvēku izvēlei.

Visi bija gatavojušies, daži savu sakāmo zināja no galvas. Jau, liekas, ar pirmajiem akordiem un vārdiem mēs tikām vadīti un savienoti no kāda neredzama Virsrežisora. Tā ir neaprakstāma sajūta. Cilvēks kā izpildītājs aiziet otrā plānā, bet klausītājus savā iespaidā paņēmu dievišķās patiesības varenums un skaistums. Skatoties zālē, neviens negarlaikojās, tās uzmanība nenoplaka septiņdesmit minūšu laikā. Un emocionālo pacēlumu piedzīvoja visi, neatkarīgi no vecuma un dzimuma. Asaras nebija tikai veco, bet arī četrpadsmitgadīgo acīs.

Pateicība Dievam, tas nebija mūsu nopelns, bet kārtējo reizi piedzīvojām, ka „bez Manis jūs nenieka nespējat (labu) darīt” un ka Dievam jādod tas, ko saņemam no Viņa, jo to Viņš var svētīt. Tāpat pārliecinājamies, cik ļoti draudze ir izslāpusi pēc vecajām, adventes vēsti saturošajām dziesmām. Pateicība brāļiem, palīgiem un vietējiem, kas, tās dziedot, ļāva mums kā samarietei dzert no Jēzus dzīvojošajām ūdens strautmēm.

Maina Roderte

■ No vēsturiska objekta par Dieva namu

Mūsu, Tukuma, draudze 2014. gadā atskatīsies uz 90 pastāvēšanas gadiem. Vēsturisku liecību par tās darbību no pirmsākuma ir maz. Līdz 2004. gadam mūsu draudzei nebija savas mājvietas, kas ierobežoja tās aktivitātes. Sanāksmes notika īrētās telpās. Tika pienests daudz lūgšanu Dievam par vajadzību pēc sava draudzes nama. Atcerieties Dāvida sapni par templi Dieva godam? Mūsu lūgšanas tika uzklautas 2004. gadā, kad Latvijas draudžu savienība iegādājās namu Harmonijas ielā 10.

Nedaudz par Tukumu, Harmonijas ielu un mūsu namu. Pirmo reizi Tukuma pils minēta 1438. gadā valdības vīru sarakstē. Pilsētas tiesības Tukuma miests ieguva 1795. gada novembrī, kad Krievijas ķeizariene Katrīna II parakstīja ukazu, ka Tukums iegūst apriņķa pilsētas tiesības un priekšrocības. Harmonijas iela veidojusies 18. gs. no senā lopu dzenamā ceļa uz Pauzera pļavām. J.K.Broces 1792. gadā zīmētajā pilsētas centrālās daļas plānā šī iela jau ir redzama. Gruntsgabali sākotnēji bija lieli, 1802. gadā ielā bija 10 mājas. 19. gs. beigās un 20. gs. sākumā iela mainījās. Turīgi bija kļuvuši latviešu amatnieki – cunftes meistari –, valsts iestāžu ierēdņi, skolotāji, kas vēlējās būvēt namus. Lielie zemes īpašumi tika sadalīti, pārdoti, un sākās intensīva apbūve. Harmonijas ielas 10 pirmais zināmais īpašnieks 19. gs. pirmajā pusē ir Tukuma rātskungs Dītrihs fon Cimmermans. 1860. gadā īpašnieks bija viņa dēls – atvaļināts kavalērijas pulkvedis Karls fon Cimmermans. Īpašumā

atradās piecas ēkas un liels dārzs ar 80 augļu kokiem. Gāja gadi, mainījās īpašnieki. 1910. gadā tika uzcelts ielas nams – tagadējais mūsu draudzes nams. 1940. gadā tas piederēja Georgam Baumanam un viņa mātei Annai. Interesanti – Georgs bija Latvijas armijas kavalērijas eskadrona komandieris, vēlāk Tukuma aizsargu pulka eskadrona komandieris, Lāčplēša kara ordeņa kavalieris. 1940. gada 21. septembrī apcietināts, miris 1943. gadā Noriļagā, Krasnojarskas apgabalā.

Šī nama īpašnieki ir bijuši vīri, kuri „nesa” zobenu. Šodien īpašnieki esam mēs. Jēzus aicina – „Nemiet Gara zobenu, tas ir, Dieva vārdu.” (Ef. 6:17) Vai var būt skaistāks uzdevums – no simtgadīga dzīvojamā nama, kurā bija septiņi nelieli dzīvokļi ar mazām istabām, viena kopēja sausā tualete pirmajā stāvā, ūdens aka pagalmā, izveidot namu Dieva godam.

Kopš nama iegādes regulāri tiek vākti draudzes locekļu ziedojumi ēkas rekonstrukcijai. No 2004. gada līdz 2013. gadam ir savākti Ls 8072,85. No šīs naudas esam samaksājuši Ls 2470,36 par ēkas rekonstrukcijas projektu. Darbus veicot draudzes locekļu spēkiem bez atlīdzības, naudu izlietojot tikai materiālu iegādei, esam izbūvējuši zāli, daļā telpu veikuši vienkāršu kosmētisko remontu un labiekārtošanu, ūdensvada un kanalizācijas izbūvi, pagalmā, novācot vecas būves paliekas, izveidots stāvlaukums. Ar Latvijas draudžu savienības atbalstu Ls 2000 esam sākuši ēkas pamatu nostiprināšanu. Priekšā vēl milzums darbu – jāpaplašina zāle, jāizbūvē mūsdienīgs sanitārais mezgls, jāpārbūvē ieeja namā no pagalma, jānomaina savu laiku sen nokalpojušie logi, un sarakstu varētu turpināt. Saviem spēkiem vien šo darbu paveikšanai mums būs vajadzīgi gadi, bet laiks ir nopietns, spēki un laiks ir jāvelta Jēzus Kristus dotā uzdevuma izpildei. Mēs gribam aicināt laudis iepazīt Dievu telpās, kas liecina par mūsu cieņu un godbijību Viņa priekšā. Mīļie brāļi un māsas, pazemīgi lūdzam un aicinām, nāciet mums palīgā! Mēs augstu novērtēsim jebkādu finansiālu atbalstu pēc jūsu sirds pamudinājuma. Mūsu rekvizīti: Septītās dienas adventistu Tukuma draudze, reģ.nr. 99500000624, kods LV28UNLA0050018637151. Paldies par atsaucību! Mīļie, celsim kopā namu Dievam un Viņa pielūgšanai!

Tukuma draudze

27. aprīlī Septītās dienas adventistu 4. draudze atzīmēja savas pastāvēšanas 90 gadu jubileju. Bija ieradušies daudz viesu no dažādām malām – no Āfrikas, Baltkrievijas, citām Rīgas adventistu draudzēm. Lai iepazīstinātu lasītājus tuvāk ar Rīgas 4. draudzi, piedāvājam vēsturisku atskatu, kā draudze veidojusies un augusi.

Rīgas 4. draudze dibināta 1923. g. 18. martā pēc ASV evaņģēlista Burleja vadītās evaņģelizācijas Lielajā ģildē. Draudzi veidoja 19 draudzes locekļi, kur viena daļa bija tikko kā kristītie, bet otra daļa – no latviešu un vācu draudzēm pienākušie. Arhīvu dokumenti liecina par draudzes adresi Maskavas ielā 99. Lai gan draudzes pastāvēšanas pirmajos 10 gados tika izslēgts 41 loceklis, taču kristīti 82. Sapulču telpa Maskavas ielā 99 bija pārpildīta ar klausītājiem, bērni sēdēja pat uz paaugstinājuma, un mācītājam nebija iespējams pat brīvi starptiem staigāt. Tāpēc sabata sapulces tika pārceltas uz Brīvības ielu 11, bet svētdienas evaņģelizācijas sapulces notika turpat, Maskavas ielā 99. Tur draudze arī noorganizēja virtuvi trūcīgajiem bērniem. Draudzes locekļi – arī jaunieši un pusaudži – aktīvi vāca ziedojumus uz ielām un pa mājām, izplatīja literatūru un iegūtos līdzekļus nodeva labdarībai.

Teofils Babienko draudzes nostiprināšanai deva lielu ieguldījumu. Viņš laikā no 1929.-1932. gadam bija Baltijas ūnijas vadītājs un regulāri kalpoja arī Rīgas 4. draudzē. Babienko rīkoja Bībeles izpētes seminārus Lielajā ģildē, Melngalvju namā, Krievu nacionālā teātra telpās. Viņa pūļu rezultātā draudzē ienāca daudz cilvēku – ne tikai krievi, bet arī latvieši un vācieši.

Uzreiz pēc 2. pasaules kara tika apcietināts draudzes vecākais Vikentijš Voišvillo par misijas darbību, kas tika uzskatīta par pretpadomju darbību. Viņš, strādājot savā kurpnieka darbīnīcā, ar apmeklētājiem runāja par dažādām Bībeles tēmām un liecināja par Bībeles pravietojumu piepildīšanos. Viņam piesprieda bēdīgi slaveno 58. pantu un ieslodzījumu nomietnēs Komi APSR. Vispirms Voišvillo nosūtīja uz Ustj-Uhinskas rajonu, bet 1949.g. uz st. Ižmu. Sievai izdevās viņam nosūtīt Bībeli un dziesmu grāmatu. Nomietnē Vikentijš ievēroja sa-

batu un sestdienās lasīja Bībeli un dziedāja. Draudzes locekļi aizlūdza Dievu par viņu, tomēr 1950. g. 25. jūnijā Voišvillo ieslodzījumā mira.

Savai sievai Olgai viņš 1948. g. rakstīja: “No tā Kunga man būs nolemts, cik man palikt tādos apstākļos vēl uz priekšu. Jā, tu mani gaidi mājās un par to raksti gandrīz katrā vēstulē. Uz to brīdi arī es pats skatos kā uz jauku notikumu un par to brīdi es daudz domāju bez mitēšanās katru dienu, un ar ļoti lielām ilgām es gaidu to brīdi, kad man būs no tā Kunga nolemts laiks nokļūt mājās ar prieku asarām sasveicināties...”

Evaņģelizācijas semināra organizatoru grupa 30. gados.

Pēc Otrā pasaules kara krievu draudze joprojām pulcējās Brīvības ielā 11 kopā ar latviešu Rīgas 1. draudzi. 1949. g. draudzi apvienoja kopā vienā Rīgas 1. apvienotajā draudzē. Kopš tā brīža krievu draudze kā atsevišķa vienība pārstāja

Viesturs Reķis,
*Adventistu Latvijas draudžu savienības
bīskaps*

Draudze ir augusi. Skaitliski droši vien varēja vēl labāk augt, bet draudze ir garīgi augusi, un es to redzu kā pozitīvu vērtību mūsu pilsētā. Bet ir iespēja augt arī tālāk. Aicinu nebūt pašapmierinātiem, būt Dieva žēlastībā un iet uz priekšu! Tādai lielai un nobriedušai draudzei vajadzētu radīt jaunas draudzes. Novēlu, lai draudze atrastu cilvēkus, kuri būtu gatavi kalpot vēl neaizsniegtos rajonos un nestu Trīs eņģeļu vēsti arī tur. Atcerēties, ka mēs dzīvojam mainīgā pasaulē, bet Kristus ir nemainīgs vakars, šodien un mūžīgi, tādēļ es novēlu draudzei atvērties Viņam un iet uz priekšu.

eksistēt, un tā pastāvēja kā Rīgas 1. apvienotās draudzes krievu grupa. Tomēr tai J. Kupalas 9 bija atsevišķi mazā zāle. Tur bija izvietoti soli no Brīvības ielas 11 un mazās ērģeles. Kālis Sutta sludināja krievu grupā, bet Īzaks Kleimanis un Valentīns Blauberģs viņu tulkoja krievu valodā. Pēc kara līdz arestam 1949. gadā draudzē kalpoja arī sludinātājs Dmitrijs Platonovs. Šis laiks, kā jau pēc kara, iezīmējās ar daudz patiesības meklētājiem un kristībām. Līdz 1949. g. draudzei pievienojās ap 50 jaunu draudzes locekļu. Šīs misijas aktivitātes nepalika neievērotas...

1949. gadā Rīgas 1. apvienotās draudzes krievu grupā uzradās kāda sieviete, kas regulāri apmeklēja sapulces un piedalījās kora dziedāšanā, apmeklēja Bībeles stundas pie Platonova. Šī sieviete kļuva par kora vadītāju, jo esot bijusi operas dziedātāja, aktīvi apmeklēja draudzes locekļus, interesējās par viņu uzskatiem, ieguva draudzes locekļu sarakstu. Draudzes locekļi viņai uzticējās un stāstīja par savu dzīvi. Viņa bieži ciemojās arī pie Platonova un Seņavska. Kādu dienu "māsa" Platonovam sacīja: "Tu vēl par visu atbildēsi, kā tu dzīvo..." Kopš tā laika draudzē viņa vairs netika manīta, taču pēc viņas aiziešanas sekoja mācītāja Platonova, draudzes vecākā Seņavska un vecākās diakones Pekarnakas arests. Viņi visi tika tiesāti pēc 58. panta kā "tautas ienaidnieki" par reliģisko propagandu un tika izsūtīti. Draudzes locekļi ļoti izbijās, jo uzreiz saprata, kurš ir paveicis šo melno darbu.

Pēc šī aresta krievu grupā kalpoja Kārlis Sutta, bet viņu tulkoja Amālija Blankenburga un Kristīne Buile. Vēlāk par tulkiem kalpoja Valentīns Blauberģs un Īzaks Kleimanis.

1950. g. no krievu grupas armijā tika iesaukti Leonards Šaripovs, Valentīns Blauberģs un Nikolajs Ļebedjevs. Viņi visi armijā vēlējās palikt uzticīgi Dievam sabata jautājumā. Valentīnam Blauberģam kara tribunāls gāja secen, bet Leonards Šaripovs un Nikolajs Ļebedjevs tika nodoti kara tribunālam un ieguva reālu ieslodzījumu tā sauktajās "labošanas un pāraudzinašanas" nometnēs. 1954. gadā viņi tika amnestēti.

1951. g. krievu grupai kalpot tika aicināts Kirils Ziediņš, kurš līdz tam bija Siguldas draudzes vecākais. 1954. g. no apcietinājuma atgriezās Platonovs un tika aicināts turpināt kalpošanas darbu, taču 1962. g. viņš nomira. Pēc viņa par mācītāju tika nozīmēts bijušais draudzes vecākais Jāzeps Seņavskis, kurš līdz tam kā mācītājs kalpoja Moldāvijā. Taču 1964. g. arī viņš nomira. Pēc Seņavska krievu grupā kalpoja Pāvils Pokulis, kuru atceras kā lūgšanu vīru, un viņu

draudzes locekļi cienīja. Kopš 1968. g. šajā grupā kalpoja Jānis Oltiņš, kuru krievi dēvēja par Ivanu Oltiņu. Kopš 1983. g. par mācītāju krievu grupā tika nozīmēts Ēriks Galenieks, un draudzes locekļi viņu ļoti iemīlēja. Taču 1995. g. viņš tika nosūtīts mācīties uz ASV. Pēc mācību beigšanas Galenieks atbrauca no ASV pie draudzes locekļiem, piedalījās sapulcēs un tika mīļi uzņemts.

1992. g. Rīgā, Kongresu namā notika Keneta Mitlaidera rīkotais Bībeles izpētes seminārs. Tajā aktīvu sagatavošanās darbu veica arī krievu grupas adventisti, izplatot ielūgumus un aicinot cilvēkus. Kenetu Mitlaideru latviešu valodā tulkoja Uldis Liepiņš, bet zālē bija sektors, kur sēdēja krievu tautības ļaudis, un tiem tika tulkots krievu valodā. Šajā laikā paštrinātos mācītāju sagatavošanas kursus pabeidza Pēteris Bogatirčuks un Oļegs Zaoņegins. Pēc Bībeles semināra caur kristību draudze ievērojami pieauga skaits.

1991. g. 23. jūnijā tika atjaunota Rīgas 4. draudze ar sapulcēšanas vietu J. Kupalas ielā 9 mazajā zālē (ieeja no pagalma puses). Draudze bija ļoti liela, tādēļ 1992. g. 23. jūnijā draudzes padomē tika pieņemts lēmums sadalīt krievu draudzi trijās daļās pēc cilvēku dzīves vietām Rīgā. Šādi tika izveidota Rīgas 2. draudzi Pļavniekos, kuru uzticēja vadīt Oļegam Zaoņeginam. Par tās draudzes vecāko tika ievēlēts Rihards Krieviņš. Pārdaugavā tika noorganizēta Rīgas 6. draudze, kuru uzticēja Pēterim Bogatirčukam. Par draudzes vecāko tika iecelts Oļegs Mihailovs.

1992. gadā, kad Rīgas 1. draudze pārcēlās uz atgūtajām telpām Baznīcas ielā 12a, arī Rīgas 4. draudze pārcēlās tai līdzī, jo ēku Vīlandes ielā 9 bija jāatdod baptistu draudzei. Taču sapulcēm piemērotās telpas Baznīcas ielā 12a bija nepieciešams remontēt. Tika ielikts liels, pašaieliedzīgs darbs sapulču telpu remontam, un tikai tad draudze varēja pārcelties uz Baznīcas ielu 12a. Zāle tika izremontēta, atbilstoši iekārtota, un 1997. gadā to iesvētīja. Zāles atjaunošanas darbā pašaieliedzīgu darbu bija ieguldījuši Nikolajs Bogatirčuks un citi krievu draudžu locekļi.

Rakstu sagatavoja: Andris Pešelis un Valdis Dahs

Oļegs Mihailovs,
Adventistu Rīgas 4. draudzes mācītājs

No jūsu draudzes cēlušās vairākas citas adventistu draudzes Rīgā – 2., 6. u.c. draudzes –, kāda būs nākošā draudze?

Jauna draudze ir plānota Kabilē. Kabilēs iedzīvotāji ir ieinteresēti, lai tur būtu Septītās dienas adventistu draudze.

Kādas ir notikušas izmaiņas draudzē tavas kalpošanas laikā?

Kad ienācu draudzē, mans darbs saistījās ar jauniešiem, bija jauniešu konference, bija jauniešu nometnes, darbojos radio. Caur nometnes kustību daudz jauniešu ir pievienojušies mūsu draudzei. Ar bērnu kalpošanu mūsu draudzē ir ienākuši viņu vecāki. Šodien vairāk veicam sociālo darbu ar bērnu namiem, ir diezgan aktīva ADRAs kustība

Kādi ir nākotnes plāni?

Attīstīt "Ceļa meklētāju" kustību, arī "Maranata" jauniešu nometnes, attīstīt "Life Connect" projektu.

LIELĀS CERĪBAS PROJEKTS

Zigurds Laudurgs
Adventistu Baltijas ūnijas
literatūras nodaļas vadītājs

1905. gadā Elena G. Vaita rakstīja: „Lielo cīņu vajadzētu plaši izplatīt. Tā stāsta par pagātņi, tagadni un nākotni... Es vēlētos redzēt šo grāmatu daudz plašāk izplatītu nekā jebkuru citu manis rakstītu grāmatu, jo Lielajā cīņā pēdējā brīdinājuma vēsts pasaulei ir dota daudz skaidrāk nekā jebkurā citā manā grāmatā.”¹

Generālkonference ir nolēmusi šo Elenas G. Vaitas padomu īstenot dzīvē, izsludinot vispasaules Adventistu draudzē Lielās Cerības projektu, kuras mērķis ir pēc iespējas plašāk izplatīt grāmatu *Lielā cīņa*. Grāmatai šī projekta ietvaros ir dots jauns nosaukums Lielā cerība, kas, domājams, labāk uzrunās mūsdienu cilvēkus.

Mūsu Trans-Eiropas divīzija (TED) arī atsaucās Ģenerālkonferences aicinājumam un kopā ar ūnijām un draudžu savienībām domāja, kā šo projektu veiksmīgāk īstenot Eiropas sarežģītajā politiskajā, kultūras un reliģiskajā vidē. Tika nolemts, ka draudze TED teritorijā izdos īpašu, mūsdienīgu žurnālu, kas būs sarakstīts speciāli šim projektam un ietvers galvenās tēmas no grāmatas *Lielā cīņa*. Šāds žurnāls vajadzīgs tāpēc, ka daudzās Eiropas valstīs, arī Latvijā, masveidīga *Lielās cīņas* izplatīšana var izsaukt nevajadzīgu pretreakciju. Arī pati Elena Vaita ir ieteikusi uzmanīties, lai savā darbā neradām nevajadzīgus šķēršļus.² Žurnāls jau tiek tulkots latviešu valodā, un tā angļu valodas nosaukums ir *Escape*, kas tulkots kā *Glābšanās*. Žurnāla uzdevums ir pamodināt interesi, izraisīt slāpes pēc kaut kā vairāk, lai tad varētu piedāvāt grāmatu *Lielā cerība* (Lielā cīņa). Pateicoties sponsoriem, kurus Dievs pamudinājis atbalstīt šo projektu, žurnālu varēs saņemt bez maksas. TED plāno divu gadu laikā izplatīt 3 miljonus šo žurnālu 22 valodās. Mūsu ūnijā esam plānojuši izplatīt 145 000 žurnālu 4 valodās, bet Latvijas draudžu savienībā 95 000 žurnālu 2 valodās. Plāni ir lieli, bet mēs paļaujamies uz Dieva vadību un draudzes locekļu atsaucību. Lielās Cerības projekts mūsu ūnijā sāksies ar svinīgu dievkalpojumu šī gada 12. oktobrī.

Mūsu divīzijas vadība izstrādāja šī projekta realizācijas stratēģiju, kuras galvenais mērķis ir darīt cilvēkus par mācekļiem, līdzdalot tiem Dieva mīlestību un Viņa galīgo uzvaru pār ļaunumu un grēku. Stratēģija sastāv no 3 soļiem:

Tuvoties

Tas nozīmē pārskatīt savu draugu un paziņu loku. Tas nozīmē uzdot sev jautājumu: vai to cilvēku dzīvē, ar kuriem es ikdienā tiekos, ir cerība? Jo ilgāk mēs esam draudzē, jo

mazāks kļūst mūsu draugu pulks ārpus draudzes. Katram draudzes loceklim ir uzdevums atjaunot draudzību vai uzturēt kontaktus ar ne-adventistu draugiem, radiem, kaimiņiem, darba un skolas biedriem un lūgt par viņiem. Kad draudzība ir atsvaidzināta un kontakti atjaunoti, tad uzdāvināt žurnālu *Escape*, turpinot uzturēt kontaktu un lūgt. Mēs sagaidām, ka katrs draudzes loceklis izplatīs 24 žurnālus, tas ir, mēnesī 2 žurnālus. Tiks izdots arī speciāls žurnāls *Connect*, kas vairāk domāts jauniešiem. Ieteicamākais izplatīšanas veids ir uzdāvināt žurnālu personīgi, bet esiet radoši un atvērti, un Dievs sagādās jums iespējas līdzdalīt žurnālus arī citā veidā. Draudzes tiek aicinātas dalīt žurnālu labdarības un evaņģelizācijas pasākumos, dāvināt bibliotēkām utt.

Līdzdalīt

Kad žurnāls ir izraisījis interesi, tad mēs tiekam aicināti līdzdalīt Jēzus mācības. Tāpēc ir svarīgi turpināt uzturēt kontaktus, lai cilvēkam būtu, pie kā vērsties, ja rodas kādi jautājumi. Līdzdalīt Jēzus mācības mēs varam dažādi: pasniedzot Bībeles stundas, aicinot lasīt mūsu grāmatas, caur neklātienas Bībeles studijām, interneta mājas lapā, kas tiks speciāli izveidota šim projektam. Lai iedrošinātu draudzes locekļus un palīdzētu tiem pasniegt Bībeles stundas, šogad Rīgā bija uzaicināts Maikls Hamiltons no Anglijas, kurš

¹ Letter 281, 1905

² Manuscript 14, 1887

vadīja semināru, kā pasniegt Bībeles stundas. Tāpat šajā vasarā tiks izdota grāmata *Dzīvot ar prieku*, kas mūsdienīgā veidā atspoguļo adventistu ticības pamatdoktrīnas un kuru var izmatot kā informācijas avotu Bībeles stundu pasniegšanā. Šajā grāmatā atsevišķas nodaļas ir sarakstījuši tādi zināmi adventistu teologi kā Bertils Viklanders, Daniels Duda, Reinders Bruinsma, Laurens Terners u.c.

Uzaicināt

Kad cilvēks ir iepazinies ar Jēzus mācībām, tad uzaicināt viņu uz draudzes dievkalpojumiem un piedāvāt kristīties. Vietējām draudzēm vajadzētu padomāt, kā radīt draudzīgu atmosfēru mūsu apmeklētājiem. Padomāsim, kā jūtas cilvēks, kurš pirmo reizi apmeklē mūsu dievnamu. Vai viņš tiek laipni sagaidīts, vai viņš saņem palīdzību, ja kaut kas nav saprotams, vai draudzes locekļi ir draudzīgi utt.? Ja apmeklētāji nejutīsies gaidīti mūsu draudzēs, tad diezin vai viņi vēlēsies kristīties un pievienoties draudzei.

Lai īstenotu šo stratēģiju, kas patiesībā ir kristiešiem dots Jēzus uzdevums „ejiet un dariet par mācekļiem”, draudze ir izstrādājusi darbības plānu un aicina katru draudzes locekli tajā iesaistīties. Darbības plāns ir vienkāršs un katram izpildāms:

1. Izlasīt grāmatu *Lielā cīņa*. Līdz septembrim katram vajadzētu izlasīt šo grāmatu, lai uzņemtu sevī šīs grāmatas vēsti. Lasīt varam individuāli vai arī grupās.
 2. Izvēlēties cilvēkus, kuriem uzdāvināt žurnālu, un uzturēt ar šiem cilvēkiem kontaktu. Atcerēsimies, ka katram vajadzētu izplatīt 24 žurnālus.
 3. Izvēlētos cilvēkus ierakstīt lūgšanu kartītēs un lūgt par šiem cilvēkiem visu projekta laiku. Šīs kartītes tiks iespiestas, un katrs tās varēs saņemt savā draudzē.
 4. Iepazīties ar projekta materiāliem. Drīzumā būs izveidota speciāla interneta mājas lapa, kurā tiks publicēta dažāda informācija saistībā ar Lielās cerības projektu.
 5. Iegādāties un izlasīt grāmatu *Dzīvot ar prieku*, lai atsvaidzinātu savu ticības pārlicību. Šī grāmata palīdzēs justies drošākiem sarunās par Dievu un ticību.
 6. Izplatīt žurnālu *Glābšanās* (Escape) 24 eksemplārus vai jauniešu žurnālu *Connect* 10 eksemplārus. Žurnāla un visa šī projekta svētišanas dievkalpojums ir paredzēts 12. oktobrī, tad arī saņemsim žurnālus un sāksim žurnāla dāvināšanu cilvēkiem, par kuriem esam lūguši.
 7. Būt gatavam atbildēt uz jautājumiem un pasniegt Bībeles stundas, balstoties uz grāmatu *Dzīvot ar prieku*. Turpināt lūgt par cilvēkiem un uzturēt ar viņiem kontaktu.
 8. Uzaicināt cilvēkus apmeklēt dievkalpojumu un, kad pabeigtas Bībeles stundas, – piedāvāt kristīties.
- Lielās cerības projekts dod iespēju mums katram iesaistīties liecināšanā par Jēzus mīlestību, kas izmaina dzīvi, par piedzīvotajām svētībām un cerību uz jaunu nākotni. Mēs sagaidām, ka, pateicoties Dieva žēlastībai un draudzes locekļu aktivitātei, mūsu draudzēs parādīsies jauni apmeklētāji, tiks vairāk lasītas mūsu grāmatas un daudz vairāk cilvēku pētīs Bībeli, iesaistoties Bībeles stundās vai neklātienes Bībelesursos. Mēs aicinām iesaistīties šajā projektā ikvienu, lai Latvijas iedzīvotāji varētu dzīvot ar cerību sirdīs!

„Bet cerības devējs Dievs lai piepilda jūs ar visu prieku un mieru ticībā, lai jūs kļūtu bagāti cerībā Svētā Gara spēkā!”³

³ Rom 15:13

Dāvids Nimmik,

Igaunijas adventistu draudžu savienības prezidents

Mēs dzīvojam pasaulē, kurā norisinās bezjēdzīgas traģēdijas. Katru dienu liels skaits cilvēku mirst, tiek nopietni ievainoti vai cieš no dzīvībai bīstamām veselības problēmām. Cilvēki meklē cerību un drošību. Daudzi vēl nezina, ka patiesa cerība ir atrodama tikai Jēzū Kristū. Es sirsnīgi aicinu mūsu draudzes locekļus iesaistīties šajā vispasaules Baznīcas projektā, nesot patieso cerību uz Kristu katrā mājā, izplatot žurnālus, Bībeles stundas un grāmatu *Lielā cīņa* vai *Lielā cerība* kā nekad agrāk.

Bertolds Hibners,

Adventistu Lietuvas lauka prezidents

Mēs katrs būsim ieguvēji, ja pievienosimies šim vispasaules projektam nest cerību par Jēzu Kristu, katrā mājā līdzdalot žurnālus, Bībeles stundas un grāmatu *Lielā cīņa*. Es aicinu ikvienu draudzes locekli piedalīties šajā draudzes projektā *Lielā cerība* un tikt piepildītam ar prieku kalpot cilvēkiem.

Viesturs Reķis,

Latvijas adventistu draudžu savienības bīskaps

Garīga un morāla nedrošība. Kas var garantēt drošību, kur to meklēt? Svētie Raksti atklāj īstas drošības Avotu – Jēzu Kristu. Tā ir visas cilvēces *Lielā Cerība*. Ja esi to piedzīvojis savā dzīvē, iesaisties 2013. un 2014. gada *Lielās Cerības* projektā un pastāsti par šo Cerību kādam, kas Tev tuvs vai kuru Tu sastapsi.

Valda Reķe
Ģimeņu kalpošanas nodaļa

Sabiedrības atspulgs BAZNĪCAS LOGOS

Postmodernajā pasaulē arvien vairāk gan gados jauni, gan ne tik jauni cilvēki dod priekšroku kopdzīvei bez laulībām. Ir pat pasaules daļas, kur šis jautājums vispār nelielas aktuāls, jo kopdzīve jauniem cilvēkiem ir kļuvusi par normu, nevis par izņēmumu – Austrālijā, Amerikas Savienotajās valstīs, Lielbritānijā, Skandināvijā un citviet.

Laulība – cienījama un populāra?

Faktiski ir grūti operēt ar kādiem ļoti konkrētiem skaitļiem, jo kopdzīve nav reģistrēta un fiksēta, kā tas ir laulību gadījumā. Šķiršanās gadījumi neregistrētā kopdzīvē ir tikpat bieži kā laulātajiem, bet atkal – tie nav reģistrēti vai kā citādi uzskaitīti, lielākoties tie atspoguļojas dzeltenajā presē, sadzīvē, radu un draugu lokos. Statistika pāru kopdzīves gadījumos ir nekonkrēta un nepastāvīga.

Pāra kopdzīve bez laulībām vai pāra kopdzīve laulībā – šī viena no ļoti jūtīgām tēmām ne tikai kristiešu vidē visā pasaulē, bet arī Adventistu baznīcā laiku pa laikam kļūst plūstoši un pārejoši aktuāla, īpaši, ja kāds oficiāli nelaulāts vai neregistrēts pāris (vai atsevišķs cilvēks) sāk apmeklēt dievkalpojumus un izsaka vēlēšanos pievienoties draudzei. Ja skatāmies uz Adventistu baznīcu Latvijā, arī šeit nevaram spriest par konkrētiem skaitļiem un datiem, vairāk ir stāsts par morāli, Bībeles interpretāciju, baznīcas nostādnēm un

attieksmi, jo nereti neregistrētai kopdzīvei tiek piedēvēts līdzvērtīgs statuss kā atkarībai no alkohola, nikotīna, seksa, narkotikām vai citu kaitīgu ieradumu praktizēšanai, tā tiek nosaukta arī par “dzīvi grēkā”.

Tajā pašā laikā, līdztekus jautājumam par pāra neregistrētu kopdzīvi, tiek izgaismots jautājums par šķiršanos, atkārtotām, homoseksuālu pāru laulībām, precēšanos otrreiz un pat vairākkārt. Šīs un citas tēmas saistībā ar divu cilvēku attiecībām ir ļoti personīgas, individuālas, kā arī publiskas un uzmanību prasošas, jo dzīvojam sabiedrībā un kā cilvēki esam cits ar citu saistīti.

Cēloņi lēmumam dzīvot kopā neprecētiem

Jautāti par neregistrētu kopdzīvi, vispirms šie pāri atzīst, ka galvenokārt tie ir finansiāli apsvērumi, kā arī citas praktiski izdevīgas lietas. Daudzi pāri saka, ka viņi neregistrē kopdzīvi, jo viens vai abi ir šķīrušies, jau bijuši oficiālās attiecībās, un tās nav bijušas ilglaicīgas un veiksmīgas, bet gan sagādājušas

sāpes un nepatīkamas saistības. Vēl viens no vērā ņemamiem iemesliem ir kopdzīve pirms laulībām, kad pāri saka, ka vēlas pamēģināt, vai būs saderīgi visos aspektos un uzticīgi viens otram, īpaši intīmajās un seksuālajās attiecībās.

Vēl kāds plaši zināms iemesls – ne visi uzaug ideālās ģimenēs, kur abiem vecākiem ir pirmā un vienīgā laulība, kopēji dzīves standarti un izpratne par vērtībām, kur bērnu audzināšanai tiek pievērsta atbilstoša uzmanība, mīlestība un rūpes. Jaunieši no šķirtām ģimenēm, vientuļo vecāku ģimenēm vai vardarbīgas un nevērīgas vides veido attiecības pēc izpratnes un pieredzes, kas iegūtas pamatģimenē bērnībā un agrīnā jaunībā. Ir jaunieši, kuri kopdzīvi uzsāk vēl nenobrieduši, jau 15 gadu vai vēl agrākā vecumā – dažkārt, lai aizietu no vecāku mājām, lai justos pieauguši vai arī savu vienaudžu iespaidā, kuri jau dzīvo kopā kā pāris un saka, ka ir laimīgi, brīvi un neatkarīgi.

Adventistu baznīcas nostāja par kopdzīvi neregistrētā laulībā

Adventistu baznīcai piederšie dzīvo visos pasaules kontinentos, visās pasaules daļās, pieder ļoti dažādām etniskām, kultūras, vēstures un tradīciju izpratnes ļaužu grupām. Ir vietas, kur šis jautājums ir vairāk aktuāls nekā citviet, kā arī risinājumi, rekomendācijas, nostājas un ieteikumi var atšķir-

vīrieti un sievieti un dod uzdevumu viņu dzīvei. Šis stāsts veido vairuma ticīgo izpratni par laulības svētumu un laulību kopumā kā savienību starp vīrieti un sievieti. Šie autori arī uzsver vecāku atstāšanu un pieķeršanos sievai, veidojot unikālu vienību, vienu veselumu.

Laulības sakarā kristieši lūkojas Jāņa evaņģēlija virzienā (Jāņa 2. nodaļa), kur Kristus ir viesis kāzās, tādējādi uzsverot laulības nozīmību un aizsākot savu atklāto kalpošanu.

Jēzus tika arī iztaujāts par šķiršanos starp laulātajiem, uz ko viņš atbild ar skumju realitāti, ka grēks ir iespaidojis cilvēku sirdis, taču šķiršanās nav bijusi laulības izcelsmes sākotnējā jēga. (Mateja 19:6)

Savukārt nav nekāda pamata skaidrot, ka Dievs neatstāj cilvēkam gribu vai izvēli dzīvesbiedra jautājumā. Galvenā doma, ko Kristus uzsver, izjautāts par laulību, ir īstenība, ka laulība nav tikai privāta divu cilvēku savienība, bet gan sociāls kontakts, un ar Dieva svētību laulība iegūst svētuma raksturojumu.

Ar to izskaidrojams, ka Jaunajā Derībā jēdziens “laulība” ir lietots kā metafora, kā tuva, droša savienība starp Kristu un viņa draudzi. (Efesiešiem 5:22,23)

No bībeliskā skatu punkta laulību var raksturot kā īpašu savienību – derību starp divām pusēm (Mal. 2:14; Salamana Pamācības 2:16,17), tā ir svēta saite starp vīrieti un sievieti,

Galvenā doma, ko Kristus uzsver, izjautāts par laulību, ir īstenība, ka laulība nav tikai privāta divu cilvēku savienība, bet gan sociāls kontakts

ties, ir arī dažādi iemesli, kāpēc cilvēki izvēlējušies šo kopdzīves modeli.

Taču kopējā Adventistu baznīcas nostāja par laulību ir noteikta un konkrēta: adventisti stipri tic laulībai kā vienīgajām attiecībām starp pretēju dzimumu pārstāvjiem; laulība ir dievišķi izveidota institūcija, kurā vīrietis un sieviete veido ģimeni un dzīvo mīlošās, cieņas un sapratnes attiecībās mūža garumā.

Par Adventistu baznīcas nostādni laulības jautājumā izsmeloši rakstīts 23. pamatnolikuma dokumentā, kam tic Septītās dienas adventisti.¹

Šo jautājumu ir pētījuši un par to rakstījuši Bībeles Izpētes Institūta darbinieki – Mirosļavs Kiš, Angel Maneul Rodriges, kā arī Reinder Bruinsma² un citi Bībeles un ētikas jautājumu pētnieki,³ kuri pauž savu nostāju, ka kopdzīve bez laulības saitēm neatspoguļo kristiešu mājas skaistumu un Dieva sākotnējo laulības mērķi. Daudzu vēsturisko rakstu autore Elena Vaits šo jautājumu galvenokārt aplūko no praktiskā viedokļa, skaidri uzsverot laulības svētību un iebilstot pret jebkura veida pirmslaulību seksuālajām attiecībām.

Bībeliskā koncepcija par laulību

Vairums autoru, Bībeles komentētāju, raksta un uzsver 1. Mozus grāmatas 2. nodaļas modeli laulībai, kur Dievs svēta

kā arī starp Dievu un pāri (vai viņi to atzīst, vai nē).

Bībelē nav konkrētu aprakstu par laulību ceremoniju, tās norisi, solījumiem; tādējādi dažādās zemeslodes daļās tās lielākoties dibinātas pēc vietējās valsts likumdošanas, tradīcijām, paradumiem un kultūrvēsturiskā mantojuma principiem.

Realitāte: baudīt un patērēt

Šī raksta autore vēlas vērst uzmanību realitātei 21. gadsimta Latvijā laulības un ģimenes kontekstā. Lai gan nekādi statistikas dati pilnībā nav nepārprotama patiesība, taču skaitļi runā nepārprotami un nepielūdzami, un tie katrā ziņā nerunā par labu ne kristiešu, ne sabiedrības nostājai kopumā pret vērtību, kas saucas “laulība un ģimene”.

Juridiskajā pētījumā “Par vīrieša un sievietes neregistrētu partnerattiecību tiesisko regulējumu Eiropā un Latvijā” autors⁴ norāda, ka Civillikuma 214. pantā (19. lpp.) ģimene šaurākā nozīmē nozīmē ģimene un viņu bērni, kamēr tie atrodas nedalītā saimniecībā.

Runājot un spriežot par kopdzīvi neregistrētās partnerattiecībās, mēs, pieaugušie, nereti aizmirstam attiecību iznākumu – bērnus, kuri dzimst šajās civilattiecībās.

Statistikas dati liecina, ka, salīdzinot 2011. un 1980. gadu, neregistrētā laulībā dzimušo bērnu skaits pieaudzis četrkārt. 2011. gada statistika vēstīja, ka šo bērnu skaits Latvijā tuvojas 50%. Sociologi šo sabiedrības uzvedības maiņu saista

¹ Seventh-day Adventists Believe. A Biblical Exposition of Fundamental Doctrines, Pacific Press, 2005.

² <http://reinderbruinsma.com/article/is-cohabitation-always-wrong/>

³ www.atoday.org/article/1504/opinion/hanson-andy/2012

⁴ Pēc E. Bitāna Juridiskā pētījuma, 2008. g. decembrī.

ar vairākiem sarežģītiem aspektiem.⁵

Vēl nedaudz no statistikas: 2011. gadā šķirtas laulības, kas procentuāli veido 75%, turklāt 28% sieviešu un 26% vīriešu 2011. gadā noslēdza atkārtotas laulības.⁶

Cik daudz mums visiem kopā kā sabiedrībai, kā baznīcai, kā kristiešiem, kas ir sabiedrības daļa, rūp Latvijas šodienas realitāte? Cik lielā mērā mēs reāli un praktiski (nevien teorētiski) vēlamies (bez kritikas, nopēluma, naida un ironijas) liecināt par to, kas ir vērtības, kāda ir ģimenes un laulības dzīve ar Dieva svētību? Kādā kapacitātē nepaslinkojam, lai iesaistītos aktivitātēs, pasākumos, notikumos, lai padarītu nozīmīgāku laulību kā institūciju un ģimeni kā Dieva īpašo dāvanu cilvēkiem?

Vai, baudot un patērējot no Dieva svētībām gūtos labumus, mēs domājam, ka ar savu laulības un ģimenes dzīvi no visas sirds, prāta un spēka pauzam mīlestību pret Dievu, mīlam sevi un savu tuvāko kā sevi pašu?

Vai manā laulībā, manā bērnu audzināšanā atklājas Gara augļa – mīlestības – izpausmes: prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība?

Pārdomām: apustuļa Pāvila vēstule Tītam

“Tie apgalvo, ka pazīstot Dievu, bet darbos to noliedz.” (1:16)

“Bet tu sludini to, kas saskan ar veselīgo mācību: lai vecāki vīri turas skaidrā prātā, cienījami, veselīgi ticībā, mīlestībā, izturībā; tāpat vecākās sievas: lai izturas kā svētām pieklājas, nenododamās ļaunām valodām, ne pārmērīgai vīna dzeršanai, lai māca labu, pamāca jaunākās mīlēt vīrus un bērnus, būt prātīgām, krietnām, labām namamātēm, paklausīt saviem vīriem, lai Dieva Vārds netiktu zaimots. Jaunākos vīrus tāpat paskubini būt prātīgiem.” (2:1-6)

Trīs pieredzes stāsti

Viedokļu vietā piedāvāju trīs īsus pieredzes – dzīves stāstus, kurus man uzticēja šie cilvēki, kad saruna aizsākās par laulību un ģimeni, bērniem un lēmumu pieņemšanu kopā ar dzīvesbiedru.

Šie sarunu fragmenti publicēti ar nolūku ļaut mums visiem aizdomāties un censties saprast, cik dažādi ir pāri, kuri dzīvē satikušies, kā viņi izvēlas dzīvot tieši tā, kā to pašreiz dara. Visi viņi dzīvo tepat mums blakus. Ļausim viņiem būt ceļā – vienam pie otra, pie Dieva un sapratnes par vērtībām.

Diāna, 37 gadi

Esmu precējusies gandrīz četrus gadus, man ir 16 gadus vecs bērns. Ar bērna tēvu nebiju precējusies, kādu laiku dzīvojām kopā. Ar tagadējo vīru arī nebūtu precējusies joprojām, ja vien es pati nebūtu izvēlējusies viņu baidināt. Es vienkārši gribēju būt precēta, izjust to, ko nozīmē būt sievai. Manam vīram arī šī ir pirmā laulība, jo viņš, iespējams, nebūtu precējies, ja vien es nebūtu to uzstājusi. Protams, viņš piekrita, ja es tā gribēju, viņam tā nebija prioritāte.

Vilnis, 31 gads

Pirms vairākiem gadiem iepazinās ar ļoti jauku meiteni, un abi nolēmām, ka dzīvosim kopā. Mūsu kopdzīve abiem bija pa prātam līdz laikam, kad paziņu ģimene mūs uzaicināja piedalīties “Pāru dienās”. Izrādījās, ka tas bija kristiešu pasākums, vairums no viņiem bija adventisti, visai jauki un interesanti cilvēki.

Kopā pavadītais laiks šajā pasākumā mums abiem likās pievilcīgs, un arī pēc gada abi pieteicāmies pāru dienām. Arvien vairāk sapratām, ka kristiešiem ir nostāja laulāties un nedzīvot kopā bez oficiālas reģistrācijas. Vairākkārt par to diskutējām ar organizatoriem.

Nākošajā vasarā, kad atkal piedalījāmies pasākumā pāriem, jau varējām lepni paziņot, ka šajā gadā mēs precamies. Vēl pēc gada mēs kļuvām par laimīgiem vecākiem.

Katrīna, 33 gadi

Pirms sešiem gadiem sāku dzīvot kopā ar puisi. Mēs iemīlējāmies un vēlējāmies bērnu. Tagad audzinām meitiņu. Manas meitas tēvs ir ieminējies, ka gribētu mani precēt, pat oficiāli baidināja. Man tas neliekas būtiski, jo viņam nav pastāvīgu ienākumu.

Dzīvoklis, kurā dzīvojam, pieder manam tēvam, visus sadzīvīskos maksājumus maksāju es. Ja mēs oficiāli apprecētos, man droši vien būtu jāuzņemas rūpes arī par viņu, tagad man ir tāds kā rezerves variants – varu jebkurā brīdī “parādīt viņam durvis”, viņš nevar diktēt man dzīves noteikumus un nosacījumus. Gribu saglabāt savu neatkarību un patstāvību.

Gan es, gan meitiņas tēvs abi bērnu mīlam, par to man nav šaubu. Gadu atpakaļ viņu svētījām Adventistu baznīcā, jo to apmeklēja mana vīra radnieki. Par kāzām pat nedomāju, jo ar šo vīrieti nejutām nodrošinātā. Mans partneris gan runā par lielām, krāšņām kāzām, bet aizbildinās, ka nevar tām sakrāt pietiekoši līdzekļus.

⁵ LTV raidījums “Panorāma”, 2011. g. 28. aprīlī; www.maminuklubs.lv/mk/20120827;

⁶ Pēc 2011. gada Demogrāfiskās statistikas galveniem rādītājiem.

Intervēja
Tatjana Tomsone

AR DIEVU VIENĀ KOMANDĀ

Ingrīda Markusa, dzejniece, bērnu skolotāja, „pelīte” festivālā un „vārniņa” nometnēs un šajā žurnālā, daudzu mūsu draudzēs rādīto bērnu lugu autore. Kad viņa ienāk pa durvīm draudzē, uzplaukst smaids ne tikai mazo bērnu sejās...

Pastāsti, lūdzu, par savu ceļu pie Dieva.

Šis ceļš, kā jau mums ikvienam, caur un cauri ir DIEVA žēlastības iezīmēts. Tagad, atskatoties uz to laiku, kad dzīvoju tā, kā pati gribēju, varu teikt, ka DIEVS man neļāva justies labi bez VIŅA. Un pienāca brīdis, kad sapratu, ka dzīve dzīvojas pa tukšo, un, ja tā beigtos, būtu palikusi neizdarīta pati svarīgākā lieta – nebūtu sakārtotas manas attiecības ar DIEVU. Arī vēl mazai esot, es zināju par DIEVU, un par to esmu ļoti pateicīga savai vecmāmiņai Annai Balkovskai (Kozmeijerei), kura bija patiess DIEVA bērns, ko atklāja viņas dzīve. Es domāju, ka, viņas uzklaušīto lūgšanu apņemti, mēs visi tikām vadīti uz dzīves izvērtēšanu un atgriešanos, arī mana mamma un mans tētis. Nu jau pagājuši aptuveni divdesmit gadi, kopš esam DIEVA bērni. Kaut gan vecmāmiņa nomira, kad mēs visi vēl bijām ciešā apskāvienā ar pasauli, taču viņas aizlūgšanas dzīvākas par dzīvām darbojās mūsu dzīvē. Es ļoti ceru, ka reiz viņu satikšu, varēšu viņu apmīļot un pateikt paldies par viņas krietno dzīvi un aizlūgšanām par mums.

Apmeklējot dievkalpojumus Rīgas 5. draudzē, nevar nepamanīt, cik ļoti bērni tev ir pieķērušies, skriešus skrien uz bērnu sabatskolas nodarbību, ko vadi tu, un parasti

kāds no viņiem sēž tev blakus visa dievkalpojuma laikā. Kad tu saprati, ka darbs ar bērniem – tas ir tavs Dieva aicinājums?

Uz šo jautājumu man nav precīzas atbildes. Cik sevi atceros, ar bērnu „audzināšanu” nodarbojos jau tad, kad pati vēl biju bērns, ja tik atradu kādu bērnu, kurš drusciņ mazāks par mani. Man patika pieskatīt mazos, runāties ar tiem, stāstīt pasakas, kopā lasīt grāmatas. Mācoties vidusskolā, jau skaidri zināju, ka savu dzīvi saistīšu ar bērniem. Ieguva bērnodārza audzinātājas profesiju, un sākās interesants, vērtīgs un bezgala jauks piedzīvojums, kas saucās mans darbs. Nevaru pateikt, kad tieši aptvēru, ka vēlme un prieks būt ar bērniem ir DIEVA dots. DIEVA dāvanas tik ļoti dabiski „ieguļas” dzīves traukā, ka pat īsti nepamani, kā tas notiek. Vienā brīdī vienkārši saproti – DIEVS visu ir nokārtojis, lai tu būtu tur, kur esi.

Darbs ārpus draudzes tev arī saistīts ar bērniem. Pastāsti par to.

Nu jau trīsdesmit gadus strādāju pirmsskolā. Esmu pārliecināta, ka tas ir darbs, ko DIEVS paredzējis man. VIŅŠ ir licis manā sirdī šo mīlestību pret bērniem, un es vienkārši citādi nevaru. Tā nu tas ir. Bērni ir godīgi un patiesi. Bērnu

tu arī nepiemānīsi – viņi skaidri izjūt gan mīlestību, gan noraidījumu. Būt ar viņiem kopā, tas ir kā dzidru un tīru ūdeni dzert. Es dažkārt saku: kur jūs vēl atradīsiet tādu darbu, kur par jums ir patiess un neviltots prieks, kur katru dienu kāds pasaka, ka tevi mīl. Tu vari dāvēt viņiem pašas labākās lietas, un viņi ņem tās pretī. Es gribu būt cilvēks, caur kuru DIEVS var apmīļot bērnus un palīdzēt tiem augt krietniem un labiem. To es saku ne tāpēc, ka tā ir jāsaka, jo tā ir smuki un pareizi, bet gan tāpēc, ka to ir patiešām patīkami darīt.

Tu raksti arī dzeju. Cik sen, cik daudz un kādos brīžos?

Runājot par dzeju, varu teikt, ka tam DIEVS mani gatavoja jau no pašas bērnības. Es ļoti daudz lasīju grāmatas. Par to man jāsaka paldies manai mammai, jo viņa gādāja, lai mums ar māsu būtu visa jaunākā literatūra, kas tajā laikā tika izdota bērniem. Mums mājās bija ļoti daudz grāmatu vispār, arī dzejas. Atceros, kad mamma bija nopirkusi kārtējo jauno grāmatu, tad es steigšos mājās no skolas, lai pirmā pirms māsas tiktu pie lasīšanas. Parasti gan, kad pārrados, māsa jau sēdēja dīvanā un lasīja, jo viņai kā jaunākajai ātrāk beidzās stundas. Tad man bija jāpagaida.

Atceros, ka grāmatas lasīju visās iespējamās vietās, slēpu tās zem mācību grāmatām, lasīju naktīs zem segas ar kabatas lukturīti. Vidusskolā ar draudzenēm rīkojām dzejas vakarus. Kad bija izdevies iegādāties jaunu dzejoļu krājumu, kas tajos laikos dažkārt nemaz nebija tik viegli, jo grāmatas tika zibenīgi izpirktas, tad mēs sadedzām sveces un lasījām dzeju. Tas bija jauki.

Pirmo dzejoli uzrakstīju savai pirmajai skolotājai. Toreiz klases meitenes neticēja, ka esmu to uzrakstījusi pati. Arī par manu pirmo sacerējumu skolotāja vecāku sapulcē vaicāja mammai, kurš no vecākiem to ir uzrakstījis. Šobrīd par dzejoļu rakstīšanu varu teikt tikai vienu – dzejoļi nāk un atnāk, un es tos tikai pierakstu. Protams, tas saistīts ar dažādām izjūtām, dvēseles noskaņām un pārdomām. Dažkārt dabas skaistie nieciņi – krītoša lapa, migla kokos vai tikko pamodies taurenis – „atved” pa dzejolim. Tie ir manas DIEVA dāvanības. Parasti saku – ja dzejolis ir uzrunājošs un labs, tad tas ir DIEVA, ja nē – tad manējais, jo „katrs labs devums un katra pilnīga dāvana nāk no... Gaismas TĒVA...” Jēkaba 1:17

Vēl tu arī esi vairāku bērnu lugu un iestudējumu autore. „Aitiņas”, kur spēlē Rīgas 5. draudzes bērni, bija ļoti silti pieņemta, bet Ziemassvētku uzvedums par bagāto Kriņģetri un nabagu ģimeni līdz sirds dziļumiem aizkustināja ikvienu skatītāju. Kur tu smelies šādu izdomu, spēku un prieku to darīt?

Es gan neteiktu tik skaļi – lugu un iestudējumu autore. Tie bijuši vienkārši, vajadzības brīdī radīti nelieli darbiņi, kuriem ideja un iedvesma dažkārt nākusi no jau radītiem, laba satura materiāliem. Kad tapa pirmie darbiņi, pati biju pārsteigta, ka tie tik labi „nostrādā”. Man saistošs ir pats process. Ļoti liels atbalsts ir bērnu vecāki. Katrs vienmēr sirsnīgi iesaistās, un tad lietas var notikt. Viens jau nav karotājs. Bez labas komandas neiztik. Vispār mums ir ļoti jauki un atsaucīgi cilvēki draudzē. Arī bērni bija vienreizēji aktieri, atrada laiku mēģinājumiem, un visa darbošanās notika draudzīgā, radošā gaisotnē. Manos „aktieros” nebija grūti radīt vajadzīgo izpratni par to, ko viņu tēli grib šajā ludziņā pateikt, tie lieliski uztvēra un atveidoja to raksturus. Darba procesā bērni bija izcili paklausīgi un bez kurnēšanas ļāva sevi arī mazlietiņ „padīt”. Ar draudzes bērniem, no kuriem daži tagad jau ir pusaudži, kopā esam diezgan daudz darbojušies. Tas ir bijis piepildīts un interesants laiks. Es labi zināju, kas kurā „sēž iekšā” un tāpat arī to, ko no kura var dabūt ārā. Lomu sadalei tas ir svarīgi. Bērni bija uzķēruši to, ka man ir nepatīk, ja teksts netiek runāts pilnīgi precīzi, un, gods kam gods, iemācījās to vārds vārdā no galvas. Nu, kā gan lai nemīl šitik lieliskus bērnus? :)

Vēl tavā ziņā ir mūsu žurnāla bērnu lappuses vārniņu Krā, Krū un viņu mammas sarunu veidošana. Kāpēc tieši vārniņas?

Nu, tās vārniņas atnāca pašas. Kādā no Zvejniekciema bērnu nometnēm 1. draudzes bērnu skolotājas bija iegādājušās roku lelles – vārniņas, kuras katru rītu modināja bērnus, vadīja rīta un vakara programmas. Tā sanāca, ka iesāku rakstīt tekstiņus vārņēnu sarunām. Bērni paši izdomāja vārņēniem vārdus, un tā nu viņi sāka dzīvot savu vārņēnu dzīvi ciešā draudzībā ar bērniem. Pēc laiciņa ar vārņu puiku Krū bijām jau kā viens. Zvejniekciema bērnu nometnēs līdz šim mana jaukā vārņu ģimenīte bija māsiņa Krā – Laura, mamma – Ilze un tētis – Gunārs.

Tad, domājot par to, kā veidot bērnu lappusīti „Adventes vēstis”, radās doma, ka vārņēni varētu būt kopā ar bērniem ne vien vasarā „Draugu ciematā”, bet šī draudzība varētu turpināties arī ziemā šajā bērnu lappusītē.

Lielu daļu no tavas radošās enerģijas un laika prasa arī internetradio bērnu raidījuma veidošana. Pastāsti par to.

Jā, šis ir darbiņš, kad nav laika atslābt, jo laiks „bizo” kā traks, bet raidījumam katru otrdienu jāskan. Vārņēnu sarunu teksts ir jāuzraksta pilnīgi no nulles. Bībeles stāstiņu veidošanai gan izmantoju bērnu Bībelītes tekstus un E. Vaitas grāmatas par atbilstošo tematu.

Lai darītu šo darbu, visu laiku jābūt draudzībā ar DIEVU, citādi trūkst ideju, spēka un dažkārt arī prieka. Radoši darbi prasa možu, darbīgu garu un kontaktu ar ideju Autoru. Patiesībā esmu DIEVAM ļoti pateicīga par šo darbošanos. Tā mani notur īpašās attiecībās ar VIŅU. DIEVS visas lietas redz daudz tālāk un dziļāk. Es soli pa solim eju VIŅAM līdzī. VIŅŠ mums paredzējis pašu labāko. Ja reiz esi sajutis DIEVU tā pa īstam blakus, ļoti negribas to pazaudēt.

Vēl gribu teikt, ka DIEVS ir dāvējis arī brīnišķīgu radiovārniņu ģimeni. Kas gan būtu šie raidījumi bez lieliskās māsiņas – Lienas Žaģares, mūsu mammucīša – Alises Cīrules un tēta – Māra Žaģara. Ar lielu prieku un milzīgu atbildību raidījumā iesaistījās arī Lueta, savā jaukajā bērna balstiņā ierunājot mazās vārnu meitiņas Grietiņas tekstus. Visā savā ikdienas lielajā aizņemībā ģimene ir klāt un gatava „lietošanai”. Paldies arī Kristapam Cukuram, kurš vienmēr ir atsaucīgs, savu laiku pieskaņot mūsu iespējām, un ieraksts var tapt. Un, protams, Lienei Meijerei, kura ir pati galvenā šī radio „mamma” un bezgala drosmīgs un paklausīgs DIEVA bērns. Ļoti priecājos par šiem cilvēkiem un par to, cik brīnumaini DIEVS „komplektē” cilvēkus darbam. Bet tas jau ir cits stāsts.

Šos bērnu raidījumus var dzirdēt otrdienās un ceturtdienās interneta radio www.ceribasbalss.com.

Vai tev iznāk kādreiz atpūsties?

Man šķiet, šodien katrs varētu teikt, ka atpūtas brīžu varētu būt vairāk. Šī laika trakais ritējums man ir par ātru. Tik bieži iznāk „lēkt aizejošos vilcienos”! Man patīk dzīvot rāmāk. Tajā pašā laikā esmu pateicīga DIEVAM par to, ka Viņš man uztic kādas kalpošanas lietas. Tad es sajūtos ar DIEVU vienā komandā. Un tā ir uzvarētāju komanda. Un nav svarīgi, ko domā cilvēki, mīl tevi vai nemīl, jo man ir DIEVS, kurš mani mīl nenodevīgi, bezgala pacietīgi un uzticīgi, padarot manu ikdienu gaišu, un ļoti gribas ticēt, arī mazlietiņ vērtīgu.

Es, ka mamma, kuras bērni ar prieku apmeklē dievkalpojumus un iesaistās dažādās aktivitātēs, piemēram, lugās, redzu šo rezultātu. Un par to tev gribu pateikt vislielāko un sirsnīgāko PALDIES!

Es gribu dzīvot tā,
kā bite ķiršziedā.
Es gribu skanēt tā,
kā jūra vakarā.
Es gribu kalpot tā,
kā zvani baznīcā.
Es gribu mīlēt tā,
kā DIEVS mīl tevi – tā .

Es nezināju to,
ka **mīlestības** valoda
tik maiga ir
kā vēja glāsts,
kas ziedam pieskaras,
un salda smarža
ieplūst dvēselē.
Es nezināju to,
ka mīlestībai
ir tāds spēks!
Līdz pamatiem
tā sirdi satricina
un smieties liek
un priecāties,
uz augšu acis celt
un mainīties.
Es nezināju to,
cik mīlestība atdevīga ir.
Tā nepatur sev it neko,
tā nāk un sirdi izdaiļo
tik daiļu, ka tā spēj
vien dot,
sev pretī neko neprasot.
Un tieši tik spēj mīlēt sirds,
cik redzīga tā ir uz āru...
Par jaunu piedzimšanu pateicos
un klusā apbrīnā, DIEVS,
Tavā priekšā stāvu.....

Šorīt DIEVS gaišas debesis zīmē
un raksta skrejošos mākoņos –
ES mīlu tevi, to atceries vienmēr,
kad baltos mākoņus uzlūko.

Un arī tumšajās debesīs lasi,
kad skumjie lieti pār tevi līst,
DIEVS, tevi mīlēdams, cieši apskauj
un notur, līdz melnie mākoņi klīst.

Tāpēc, lai kādas debesis pāri,
tavām dienām mainoties, slīd,
nezudīs TĒVA mīlestība,
pat ja zustu reiz debesis.

Mācītāja Dzintars
Ozoliņa svētruna

Grūtais, karaliskais LIKUMS

„Bet, ja tavs brālis grēko, tad noej un pamāci viņu zem četrām acīm; kad viņš tev klausas, tad tu savu brāli esi mantojis. Un ja viņš neklausas, tad pieaicini vēl vienu vai divus, lai no divu vai triju liecinieku mutes katrs vārds tiek apstiprināts. Bet, ja viņš tiem neklausas, tad saki to draudzei; bet, ja viņš neklausas arī draudzei, tad turi viņu par pagānu un muitinieku.”

Mt. 18:15-17

Šos Kristus vārdus ietver līdzība par pazudušo avi no vienas puses un apsolījums būt kopā ar lūdzējiem, un piedot no otras. Tie nerunā par perfektu izslēgšanu no draudzes, bet gan par vainīgā brāļa mantošanas centieniem. Tie atklāj, ar ko ir jāsāk: personīgu sarunu zem četrām acīm. Pēc pieredzes vērtējot, šis ir viens no visvairāk pārkāptajiem Kristus norādījumiem: daudz vieglāk par brāļa vai māsas grēkiem vai trūkumiem ir runāt ar citiem cilvēkiem nekā ar viņu pašu personīgi. Neoficiālajās „adventes vēstīs” dažkārt uzzinām brīnumainas lietas pat paši par sevi. Mēs parasti izslēdzam cilvēkus no draudzes par smēķēšanu, alkohola lietošanu vai laulības pārkāpšanu, bet vai kāds ir izslēgts no draudzes par apmelošanu, tenku izplatīšanu, publisku neslavas celšanu, iepriekš nerunājot ar šo cilvēku zem četrām acīm? Jūs jautājat, vai tas ir nopietns pārkāpums? Jā, jo šādā veidā tiek grauta personas cieņa un gods.

Visai bieži, uzsākot darbu citā draudzē, pie mācītāja ierodas kāds draudzes loceklis un saka: „Māsa Y dara grēku. Mācītāj, tev vajadzētu ar viņu nopietni runāt.” Uz jautājumu: „Vai tu

pats jau runāji ar viņu zem četrām acīm?” parasti skan atbilde, „nē, tev noteikti iznāks labāk.”

Nekādā gadījumā! Draudzes mācītājs nav grēku savākšanas kantoris, kur iesniedz visu neapmierināto lietas, lai viņš tās kārtotu. Cilvēkam, kuram ir atklāts brāļa vai māsas pārkāpums vispirms, jārunā ar šo ticības biedru zem četrām acīm un tikai neveiksmes gadījumā, kad vainīgais tiepjas atzīt pārkāpumu, tiek iesaistīts plašāks personu loks un pienāk laiks arī mācītājam un draudzei pielikt pūles lietas atsināšanā.

Kāpēc sākumā divatā? Galvenie iemesli varētu būt divi: 1. pārkāpuma lokalizēšana; 2. vainīgās vai iespējami vainīgās personas cieņas saglabāšana.

Kas gan notiktu, ja draudzes stundā viens pēc otra kājās slietos draudzes locekļi un pēkšņi apvainotu viens otru dažādos grēkos?

Kāpēc šāds pirmais solis ir tik grūts? Pirmkārt, grēks ir nepatīkams, tas ir kā nasta. Otrkārt, tiek aizskartas personas emocijas, pašcieņa, pašlepnums vai pat lepnums, un it īpaši

no emocionāliem cilvēkiem, iespējams, sagaidāmā atbilde Kristus norādījuma pildītājam var būt pat ļoti nepatīkama. Treškārt, vainīgā persona aizrādītāju var sākt uzskatīt par savu ienaidnieku un bez iemesla graut viņa cieņu un godu. Ceturtkārt, sabiedrībā valdošais uzskats: nevienam nav tiesības iejaukties manā personīgajā dzīvē, kaut gan iejaukšanās notiek nepārtraukti. Ar masu informācijas līdzekļiem tiek programmēta cilvēka apziņa, un izpratne par dzīves mērķiem, būtību vai idejām, kā mums vajadzētu dzīvot. Vēl viens iemesls ir: iespēja saņemt pretaizrādījumu.

Ļoti spilgti atceros notikumu, kad divatā ar draudzkopi apmeklējām draudzes cilvēkus mājās. Apciemojuma laikā pie kādas enerģiskas māsas pensijas gados mans apciemojumu biedrs sāka viņai pārnest par bērnu audzināšanā pieļautajiem trūkumiem, ka to dēļ bērni ir atstājuši draudzi. Pēkšņi enerģiskā lauku sieviņa atcirta pretī: bet kā tad ar tevis paša bērniem, pats labi zini, kā tev iet!

Te jāuzdod jautājums: kā grēks kļūst mums zināms? To varam ieraudzīt, dzirdēt, tikai ne klačas, saņemt oficiālu informāciju utt. Nereti cilvēki paši mums pastāsta par sa-

un emocijas.

Ja arī šie centieni nenes pozitīvu atbilstību, tad ir jāiesaišta draudze. Ja vien nav īpašas nepieciešamības, neiznesīsim mūsu ticības biedru grēkus ārpus draudzes robežām! Pat tad, ja nākas kādu personu svītrot no draudzes saraksta, nevajag nodedzināt visus tiltus aiz sevis. Abpusēji. Lai mūsu nostāja ir noteikta, bet bez naids, cik vien iespējams saglabājot draudzīgas attiecības! Kā Kristus izturējās pret muitniekiem un grēciniekiem?

Apkārt kļīstošas runas un baumas arī ir noteikti noraidāmas, mums pat nevajadzētu tādā veidā apsūdzētai personai jautāt: es jau tam neticu, gribu tikai uzzināt, vai tā... bija?

Ko darīt ar draudzes vadītāju grēkiem? Pāvila 1.vēstule Timotejam 5:17,19,20 – „Presbiteri, kas ir labi priekšnieki, lai būtu divkārt goda cienīgi, visvairāk tie, kas darbojas sludināšanā un mācībā. Pret presbiteru nepieņem sūdzību bez diviem vai trim lieciniekiem. Tiem, kas grēko, pierādi viņu vainu, visiem klāt esot, lai arī citiem būtu bailes.”

Pirmkārt, tā ir Pāvila vēstule Timotejam, kurš bija šo presbiteru pārraugis jeb vadītājs: tāpat draudzes priekšnieku vai

Draudzē bez teoloģijas ļoti nozīmīgas ir attiecības. Dažkārt cilvēki atstāj draudzi sabojātu attiecību, ne teoloģijas dēļ.

viem pārkāpumiem. Tas nozīmē, ka persona mums uzticas, gaida palīdzību un ir pārliecināta par mūsu spēju būt konfidencialiem. Tādā gadījumā mēs nedrīkstam iegūto informāciju vai noslēpumu izstāstīt citiem.

Atkal notikums no dzīves. Pirmoreiz apmeklēju māsu, kura ilgstoši neapmeklēja draudzi un kuru iepriekš neesmu pat redzējis. Viņa atver durvis, bet neaicina ienākt, un viņas vārdi ir rūgti: „Es vairs nekad neiešu uz jūsu draudzi! Es domāju, ka varu uzticēties ticīgiem cilvēkiem, bet smagi kļūdījos... Nenāciet! Es nevienu no jums negribu redzēt!”

Ko lai saka, varētu daudz citēt par piedošanu, neskatīšanos uz cilvēkiem, bet Dievu, taču visi citāti iekrīt aizvainotas, apsmietas dvēseles bezdibēnī. Tam tā nebūtu jānotiek! Abpusēji. Vispirms gan laikam: ievērot konfidencialitāti, kura atklāta Kristus ķēnišķīgajā pavēlē.

Man labi pazīstamas emocijas un domas, kas mutuļo sirdī un prātā pirms tikšanās zem četrām acīm: personīgā nepiemērotība un nezināmā pretreakcija, taču atceroties brīžus, kad kāds arī man ir aizrādījis vai pamācījis, vēlot labu, un cik tas ir bijis svētīgi, saprotu: nevaru raudzīties tikai uz savu emocionālo labklājību. Šādos brīžos it īpaši izjūti un apzinies vajadzību pēc Gara klātbūtnes un lūgšanas!

Bet ja nu kāds to dara ar lielu prieku un entuziasmu? Šādā gadījumā runa, protams, ir par motivāciju: tad tā, iespējams, ir atriebība vai izdevība parādīt varu.

Ja saruna zem četrām acīm nav bijusi sekmīga, nākošais solis ir viena vai divu palīgu pieaicināšana. Vēl joprojām nav pienācis laiks grēka plašai publiskošanai; protams, ja pārkāpums nav bijis publisks. Kādus cilvēkus aicināt glābšanas operācijā? Jā, tie ir centieni palīdzēt, ne pazudināt! Labākie palīgi sarunā būs emocionāli līdzsvaroti, sirsnīgi kristieši no vietējās draudzes, kuri spēj kontrolēt savu runu

vadītāju pārkāpumus risina viņu tiešie priekšnieki, bet ne draudzes locekļi. Tas, protams, neizslēdz sirsnīgu sarunu zem četrām acīm. Ja viņš neatzīst savu rīcību vai vārdus par grēku, tad jāgrīze pie viņa vadītāja, ja mēs to uzskatām par grēku. Ja mēs sāksim visiem stāstīt par sava vadītāja kļūmi, tad jau paši grēkojam. Tādā veidā mēs graujam ne tikai konkrētā brāļa vai māsas cieņu, bet arī kaitējam draudzes labajam vārdam.

Iemesls sarunai zem četrām acīm var būt dažādas domstarpības, atšķirīgi uzskati vai pieredze un prakse. Ja neizdodas atrisināt domstarpības personiskā sarunā un tas nav saistīts ar grēku, tad nekāda attaisnojuma nav tiem, kuri meklē sava viedokļa atbalstītājus un pat nekaunas šķelt draudzi savu ambīciju dēļ. Visai bieži mēs staigājam ar rūgtumu sirdī, un pie pirmā satricinājuma tas gāžas laukā ar lielu spar, neņemot vērā nekādus apstākļus.

Draudzē bez teoloģijas ļoti nozīmīgas ir attiecības. Dažkārt cilvēki atstāj draudzi sabojātu attiecību, ne teoloģijas dēļ. Realizēt Kristus ķēnišķīgo savstarpējo attiecību norādījumu bez Dieva palīdzības ir neiespējami. Tas iespējams, ja sirdī ir patiesas rūpes par Kristus un draudzes godu un labo slavu sabiedrības priekšā. Domāt par to, kas patīkams. Filip. 4:7,8 – „Un Dieva miers, kas ir augstāks par visu saprašanu, pasargās jūsu sirdis un jūsu domas Kristū Jēzū. Beidzot vēl, brāļi, kas vien ir patiesi, kas svēti, kas taisni, kas šķīsti, kas patīkami, kam laba slava, ja ir kāds tikums un ja ir kas cildināms, par to domājiet!”

Domāsim vairāk par to, kā celt un stiprināt draudzi, bet, ja jārisina konflikti un pārkāpumi, vadīsimies pēc Kristus ķēnišķīgās pavēles!

Festivāls Varavīksne 5 PA JĒZUS PĒDĀM

Krā: Brālīt, kamēr mēs te mierīgi dzīvojamies pa siltajām zemēm, vai tu vispār zini, kas tikmēr notiek Latvijā?

Krū: Jā, es dzirdēju, ka tur esot dažās vietās trakoti plūdi, trakots aukstums, un tāpēc nekas nevar tā riktīgi ne plaukt, ne ziedēt...

Krā: Jā, tas arī, bet pats svarīgākais, kas tur noticis un ko esam palaiduši garām, tas ir Bērnu un pusaudžu festivāls „Varavīksne”!

Krū: Ak, mēs, nabadziņi! Tā jau domāju, ka esam projām mazliet par ilgu! Labi, ka mamma paspēja bērniem nosūtīt kārumus un balviņas par zīmējumiem. Tikai kā mēs tagad uzzināsim, kā mūsu draugiem labi veicies šajā festivālā?

Mamma: Nebēdājaties, es jums varu pastāstīt par to!

Krū: Labi gan, ka tu mums esi!

Krā: Pastāsti, kāds bija šis pasākums? Vai daudz bērnu bija sabraukuši? Ko viņi tur interesantu darīja?

Mamma: Vai jūs arī zināt, ka festivāls šogad notika jau piekto gadu pēc kārtas? Bija sabraukuši daudz bērnu no dažādām Latvijas vietām, pavisam 230.

Krū: Ohoho! Tas nu gan ir viens varens cipars!

Mamma: Festivālā bija iespējams piedalīties dažādās stacijās un iepazīt zemi, kurā Jēzus dzīvoja. Krū: Tad jau viņi darīja to pašu, ko mēs! Mēs jau arī iepazīstam šo zemi un esam tieši šeit – Izraēlā.

Krā: Tas labi, ka mēs te esam un varējām izsūtīt sūtījumu.

Mamma: Jā, bērni Augu valsts stacijā mīlojās ar dateļu medu, ko atsūtījām tieši no Izraēlas, kā arī varēja aplūkot, nogaršot, sasmaržot, aptaustīt daudz visādus augļus un augus.

Krā: Un kādās stacijās vēl pabija bērni?

Mamma: Vēl esot bijusi Dzīvnieku valsts stacija, kur bērni iepazīna Bībelē pieminētos dzīvniekus, tāpat Mūzikas stacija, kurā varēja iemācīties ebreju deju, un Ģeogrāfijas stacija, kur piedalījās viktorīnā un pārbaudīja savas zināšanas.

Krū: Tad jau gan bērni bija pamatīgi piekusuši no visiem tiem pārbaudījumiem.

Mamma: Protams, bet bija sarūpēts ēdiens, un tas atspirdzināja. Pēc tam bērni devās uz programmas „Pa Jēzus pēdām” turpinājumu Lielajā zālē, kuru vadīja draudzenītes – pelītes. Arī bērni bija malači, piedaloties uzvedumos. Bet visus iepriecināja bērnu koris, slavējot Dievu ar skaistām dziesmām. Programmas laikā tika apbalvoti zīmējumu konkursa dalībnieki, un daži tika pat pie mūsu atsūtītajām īpašajām pildspalvām ar Jeruzalemes panorāmu.

Krā: Tiešām, bērniem ir bijusi jauka diena!

Mamma: Pašiem bērni arī izskatās, ka festivālā paticis. Visu labāk varam aplūkot fotogrāfijās, un esam saņēmuši arī kādas atsauksmes. Palasīsim un paskatīsim!

Gustavs 7 g., Ogre: Man ļoti patika festivālā nodarbības, visvairāk jautājumu nodarbība pie Lauras! Un man pirmo reizi veicās zīmējumu konkursā – Jeruzalemes pildspalvas izložē!

Madara 15 g., Zilais kalns: Festivālā visvairāk patika draudzīgā noskaņa un labi saskaņotā tematika. Priekšnesumi bija ļoti aizraujoši, un radošās darbnīcas bija jautras.

Santa un Sintija, Zilais kalns: Ļoti patika dziedāt korī, jo diriģente visu laiku smaidīja.

Marks, 4g., Zilais kalns (teica uzreiz pēc festivāla): Pagulēšu, bet tad braukšu atpakaļ, jo tur

ir ļoti daudz darba.

Mārtiņš, 10 g., Rīga: Visvairāk patika spēlēt galveno lomu uzvedumā, un patika arī vadītājas – pelītes.

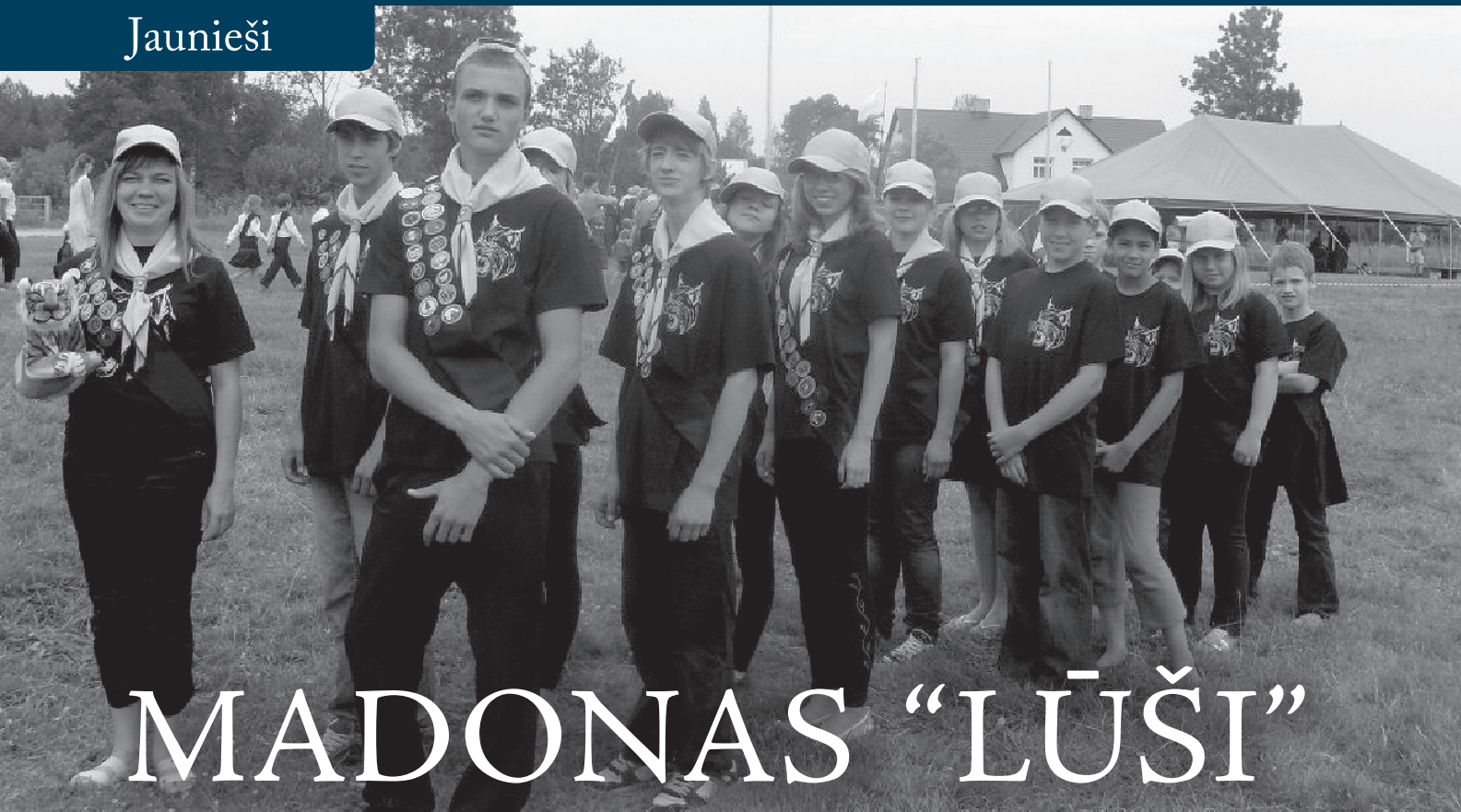
Kārsavas bērnu domas:

Reinis, 13.g.: Patika brauciens un tas, ka visu cilvēku starpā valdīja laipnība un smaidi.

Lāsma, 11.g.: Patika viss festivāls kopumā un stacijas, kurās varēja uzzināt daudz ko jaunu par Jēzu.

Santa, Linda un Mārtiņš: Patika viss, gan stacijas, gan arī uzstāties.

*Lappusīti sagatavoja:
Mārīte Lipska, Ingrīda Markusa, Dace Garsila.*

MADONAS "LŪŠI"

Madonas Ceļa meklētāju klubs "Lūši" sācis darbību 2008. gada septembrī, oficiāli dibināts 2009. gada martā. Darbojamies Madonas Adventistu draudzes telpās M. Riekstas ielā 1c sestdienās pl. 11. Klubā ir 10 dalībnieku. Madonas kluba specifika ir tāda, ka draudzes bērnu nav, bet apmeklētāji ir no kluba vadītājas Egitas Bereles darbvietas – sociālā dienesta klientu un darbinieku ģimenēm, daži bērni, kam tiek izstrādātas sociālās korekcijas plāni. Pa šiem gadiem jau ir izaugusi jauna Ceļa meklētāju maiņa, vecākie pusaudži ir kļuvuši par skolotāju palīgiem. Paši Ceļa meklētāji saka, ka viņiem visvairāk patīk dziedāt, lasīt Bībeli un runāt, un uzzināt jaunu par Dievu, lūgt un pateikties Dievam. No aktivitātēm Madonas klubā ir populāras aktīvās atpūtas nozīmītes. Kluba pirmajā gadā katru mēnesi braucām uz zirgu izjādēm, mācījāmies kopt zirgus "Pakavos". Jau vairākus gadus ziemā dodamies uz slēpošanas un sporta bāzi "Smeceres sils", ar kuru mums ir laba sadarbība un tiek piedāvātas draudzīgas cenas. Šopavasār plānojam nokārtot velo-nozīmīti.

Vairākus gadus ēdiena gatavošanu mums mācīja profesionāla pavāre Vija, iemācījāmies pareizi gatavot maizes zupu, rupjmaizes kārtojumu, kartupeļu rozītes, pildītus kartupeļus utt. Kopš mūsu kluba pirmās nometnes Gramzdā 2009. gadā esam iemīļojuši filcēšanu. Katru gadu rokdarbus – filcētos eņģeļiņšus, pērļotas rotaslietas, atstarotājus – tirgojām rokdarbu tirdziņā un krājam finanses nometnei. Vairākus gadus vadījām atrakcijas pilsētas egles iedegšanas pasākumā. Gan pieaugušie, gan bērni varēja izbaudīt uzticēšanās kritienu Ceļa meklētāju rokās, pārbaudīt plaušu spēku veselības pūtienā, būt par žēlsirdīgo samarieti, pārvietojot ievainoto.

Katru gadu Madonas Ceļa meklētāji piedalās Ziemsvētku labdarības eglītē pilsētas trūcīgajiem bērniem gan kā atrakciju vadītāji, gan kā reģistratori. Līdz ar to uzņēmēja Nel-da, kas veidoja šo pasākumu, atbalstīja arī mūsu vasaras nometnes. Kā spilgtākos notikumus kluba dzīvē pusaudži atceras nometnes, kurās bija jāsaskarās ar lietu un negaisu, un Dieva iejaukšanos laika apstākļos, kristības, pārgājienus

ar nakšņošanu, jaunu dalībnieku uzņemšanas ceremonijas, kopīgi veidotus uzvedumus.

Ceļa meklētāji ir kļuvuši kā mūsu ģimenes locekļi. Vairākus gadus darbošanās nav rimusies arī vasaras brīvdienās. Šobrīd gatavojamies vasaras nometnei Salcgrīvā, domājam par finanšu piesaisti trūcīgo bērnu atbalstam nometnei, transportu un gatavojam kristībām interesentus.

Kluba vadītāja Egita Berele

Ziņojums:

Satīkties vasarā nozīmē satīkties Jauniešu Rallijā! Jau ceturto gadu pēc kārtas Jauniešu nodaļa organizē Jauniešu Ralliju, kas aicina jauniešus kalpot sabiedrībai – šoreiz pilsētā, kas pazīstama kā vieta, kas vieno – Aizkrauklē!

15. jūnijā, 11.00, Aizkrauklē notiks ceturtais...

Jauniešu Rallijs*: Vieta, Kas Vieno

*Jauniešu Rallijs -

- iespēja kalpot sabiedrībai
- iespēja pielietot savas dāvanas kalpošanā
- iespēja satīkties un būt kopā

jaunatne.adventisti.lv

Jauniešu Rallija ideja ir nemainīga – pasniegt Labo Vēsti par Jēzu Kristu sabiedrībai saprotamā veidā. Rallijs, kā ierasts, sāksies ar dievkalpojumu, turpināsies ar aktivitātēm bērniem un pieaugušajiem, noslēgumā koncerts.

Jauniešu kalpošanas nodaļa

Aldis Zēmele
adventistu Valmieras draudzes
mācītājs

KRISTIETIS UN VALSTS

Tas ir jautājums, kurš ir nodarbinājis dažādu laikmetu cilvēku prātus. Kā atbilde tam ir veidojušies dažādi pārliecību modeļi: valsts kā ļaunuma iemiesojums un otrādi. Atbildi uz šo ne visai vienkāršo jautājumu meklēsim Bībeles tekstos.

A tverot Veco Derību un lasot Daniēla grāmatu, mēs varam smelties daudz gudrību. Daniēla dzīves veids ir laba ilustrācija, kā dzīvot un rīkoties tajā valstī, kurā atrodamies, jo par viņu Dieva vēstnesis saka: „Tu esi it īpaši iemīļots vīrs”.¹ Būt Dieva īpaši mīļotam – norāda uz to, ka tāda dzīve ir Dievam labpatīkama. Daniēls zināja, kāda ir valsts varu izcelsme un kādu vietu tajā ieņem Dievs. Kādā reizē saņēmis atklāsmi par Nebukadnēcara sapni, viņš lūgšanā, slavējot Dievu, izsaucās: „Viņš (Dievs) liek mainīties laikiem un dzīvei, Viņš atceļ un ieceļ ķēniņus, Viņš dod gudriem gudrību un sapratīgiem saprašanu!”²

Valsts varas izcelsme ir no Dieva un, kas pretojas tai, tas sacelšas pret Dieva iestādījumu. Daniēls respektēja gan Bābeles varu, gan vēlāk citu pasaules lielvaru mēdiešu-persiešu valdīšanu.

Saprotams, ka neviena no pasaules varām nav ideāla un glorificējama. Vēsture atklāj dažādu valstu varu ļaunuma izpausmes, tai skaitā arī Jēzus Kristus krustā sišanu. Kā reaģēt uz ļaunuma problēmām, ar kurām nākas sadurties? Vai saredzam savus ētiskos un morālos pienākumus pret sabiedrību un valsti, kurā dzīvojam, vai arī mums ir *status quo* pozīcija? Šī gudrā vīra Daniēla dzīve bija saskaņā ar šiem pozitīvajiem principiem, rīkojoties un runājot saskaņā ar patiesību, pretojoties ļaunumam, dzīvojot krietna, godīga un ticīga cilvēka dzīvi. Viņš tika pārbaudīts: „... priekšnieki un pārvaldnieki meklēja iemeslu, lai varētu apsūdzēt Daniēlu nolaidībā valsts pārvaldes lietās, bet tie nevarēja nekā kaitīga atrast, jo viņš bija uzticams, viņa rīcībā nebija atrodama nolaidība vai noziegums.”³ No tā mēs varam secināt, ka Daniēls veica darba pienākumus precīzi un savlaicīgi, viņš nebija uzpērkams, un nodokļi vienmēr tika maksāti atbilstoši likumam, viņš nekad nav veidojis politiskās intrigas, turpretim lūdza par valdniekiem, solījumi vienmēr tika izpildīti, nezinošie netika apkrāpti, cieņa tika parādīta tiem, kam tā pienācās – tā mēs varētu turpināt šo sarakstu! Šeit visā iezīmējas viņa sirdsapziņas jautājums. Protams, mēs varam rīkoties pretēji sirdsapziņai, aizbildinoties ar vārdiem: „Visi tā dara!”

Mums jāpalūkojas vēl uz kādu citu aspektu, par ko raksta apustulis Pāvils vēstulē Romiešiem: „Jo valdītāji nav bīstami labam darbam, bet ļaunam. Tu negribi būties valsts varas, labi, dari to, kas labs, tad tu saņemsi viņas uzslavu, jo tā ir Dieva kalpone tevis labā. Bet, ja tu dari ļaunu, tad bīsties; ne velti tā nes zobenu, jo tā ir Dieva kalpone, atriebēja un

soda nesēja tam, kas dara ļaunu.”⁴ Dievs valstij ir devis varu, un tās nolūks ir veicināt labu un aizsargāt iedzīvotājus, kā arī ierobežot ļaunumu. Tādēļ tiek veidota valsts pārvalde un likumi. Labā veicināšanai ir dažādas medicīniskās iestādes, sociālie pabalsti, izglītības iestādes, apbalvojumi un uzslavas. Ļaunuma ierobežošanai ir policija un citas ļaunuma ierobežojošas un sodošas valsts struktūras. Visas šīs lietas regulē likumi. Ja nebūtu likumu, tad katrs rīkotos, kā uzskatītu par pareizu, un tas būtu haoss.

Mums vajadzētu arī paraudzīties uz to, kāda bija Jēzus attieksme pret valsts varu, kura valdīja tajā laikā pār jūdjiem? “Mācītāj, mēs zinām, ka Tu runā un māci pareizi un negribi iztapt cilvēkiem, bet pēc patiesības māci Dieva ceļu. Saki, vai mums ir brīv ķeizaram nodevas dot vai nē?” „Parādiet Man vienu denāriju! Kā attēls un uzraksts tam ir?” Viņi atbildēja: “Ķeizara.” Tad Viņš tiem atbildēja: “Tad nu dodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder!”⁵ Jēzus dod unikālu atbildi, jo saprotams, ka nauda tiek kalta saskaņā ar valsts valdītājiem (kuri ir Dieva kalpi), tādēļ valstij ir tiesības pārvaldīt finansiālās dabas darījumus, lai rūpētos par tās iedzīvotājiem saskaņā ar likumiem.

Ko darīt, ja valsts likumi nonāk pretrunā ar Dieva baušļiem? Tādas konflikta situācijas ir atrodamas arī Daniēla grāmatā, kad valstī izdotie likumi bija pretrunā ar Dieva norādījumu, uz ko Daniēls un viņa trīs draugi reaģēja visai korekti, jo viņi apzinājās, ka Dievs ir tas, kurš ieceļ un atceļ valdniekus, un tādēļ Viņš ir Augstākā autoritāte, nebaudoties no sekām!6 Pāvils raksta: „Jo valdītāji nav bīstami labam darbam, bet ļaunam”,⁷ un tādā gadījumā „Dievam vairāk jāklausa nekā cilvēkiem”.⁸ Mums ir jāsaprot, ka esam veidoti pēc Dieva tēla un līdzības, un mums saskaņā ar to jādzīvo uzticībā Dievam. Mūsu dzīvei jāpieder Dievam, jo mēs neesam apzīmogoti ar ķeizara attēlu, kā metāla monētas, bet dzīvē Dieva, un tādēļ mums Dievam jādod, kas Viņam pienākas.

Dzīvojot sabiedrībā, ir svarīgi, lai arī citos cilvēkos mēs ieraudzītu Dieva līdzību, kas mums liek mīlēt un kalpot citiem, runājot vienmēr patiesību, kā to darīja Daniēls. Dzīve ir bagāta ar dažādām grūtām, sarežģītām situācijām, bet, uzticoties Dievam, varam piedzīvot Viņa žēlastību, palīdzību un glābšanu, esot par „zemes sāli” un „pilsētu kalnā”, valstī, kurā dzīvojam!

⁴ Rm. 13:3-4

⁵ Lk. 20:21-22, 24-25

⁶ Dan.6:10, Dan. 3:17-18

⁷ Rm.13:3

⁸ Ap. d. 5:29

¹ Dan. 9:23

² Dan.2:21

³ Dan. 6:4

DARBS UN SABATS

Aprīļa AV rakstā „Darbs un sirdsapziņa” bija daži aktuāli jautājumi: vai tiešām Dievs dažādiem cilvēkiem dod atšķirīgus padomus un vai vispār ir pieļaujams tas, ka interpretācija par pareizo un nepareizo var būt atšķirīga? Šo jautājumu nopietnību vēl pavairoja rakstā izskanējušo domu salīdzinājums ar marta AV rakstu par Ilgaru Liepiņu, kas tieši sabata dēļ tika notiesāts uz pieciem gadiem īpaša režīma lāgerī. Starp rakstiem pastāvošo pretrunu dēļ arī rakstu.

Brāli Ilgaru iesauca obligātajā kara dienestā, viņš no tā nevarēja izvairīties, un viņa ticība tika smagi pārbaudīta. Viņš izvēlējās palikt uzticīgs Dievam, bet savienot uzticību Dievam ar paklausību valsts likumiem bija neiespējami. Tas notika laikā, kad Padomju Savienībā augstākā vara atradās Staļina rokās.

Šodien mēs dzīvojam demokrātiskā valstī, kurā tiek garantētas cilvēku tiesības un reliģiskā brīvība. Tomēr mūsu uzticība Dievam arī tiek pārbaudīta, tikai daudz izsmalcinātāk un viltīgāk. Viltība slēpjas nesavienojamu lietu savienošanā un nedalāmu lietu sadalīšanā. Tiešām, cilvēkiem izpratne par pareizo var mainīties, un viņu viedokļi būs atšķirīgi, bet vai tā ir arī ar Dievu? Dievs nemainās, „Viņa roku darbi ir uzticība un tiesiski taisna patiesība, negrozāmi ir visi Viņa baušļi...” (Ps. 111:7,8) Tātad arī Dieva Vārda interpretācija nedrīkst būt atšķirīga. Un šeit vietā ir vārdi: visi, kas Bībeli saprot pareizi, saprot to vienādi.

Jā, satraukumam ir iemesls, jo raksts skaidri parādīja, cik atšķirīga ir draudzes locekļu nostāja un izpratne par grēku, taisnību un tātad arī par sodu un personīgo pestīšanu. Un tas

notiek laikā, kad uz darbības skatuves uznāk zvērs jeb pazušanas dēls. Vistuvākajā nākotnē mēs varam sagaidīt, ka baznīca savienosies ar valsts varu, lai vērstos pret pareizo dievatziņu un sodītu sabata ievērotājus. Un tagad, kad vajadzētu ar vēl lielāku nopietnību „stāvēt par ticību, kas vienreiz svētiem dota”, tieši paši adventisti teorētiski nē, bet praktiski sāk atmet sabatu. Padomdevēji nemaz nebīstas izsacīt frāzes, ka sabatā var apmeklēt skolu, iet uz veikalu iepirkties, bet tajā pašā laikā ir vērojama apbrīnojama piesardzība gadījumos, kad jādod gods Dieva bauslībai.

Ļoti vēlētos uzzināt, ko mācītāji ir domājuši, sakot, ka izpratne par derīgo un nederīgo sabata jautājumā ir mainījusies. Kā var nebūt personīgā pieredze, jo sludināšanas darbā taču aicina nobriedušus draudzes locekļus, kas savu uzticību ir pierādījuši dzīvē. Brāļa Ūdra sacītais, ka darbs sabatā ir cita veida iespēja būt Dieva pusē, manuprāt, ir tipisks mēģinājums savienot nesavienojamo. Dievam ar grēku nekas nav kopīgs. Tāpat nevaru izdomāt, ko pie kristībām var tādu sasolīt Dievam, ka vēlāk mūsu kategoriskums noliek mūs strupceļā un Jēzus rosinātie mīlestības darbi sāk sagādāt neērtības. Atceroties savu kristību solījumu, nevaru tajā saskatīt neko lieku vai nepareizu. Es apliecināju savu ticību vairākām Bībeles pamatpatiesībām un solījos ievērot sabatu, atbalstīt draudzes darbu ar desmito, ziedojumiem, sapulču apmeklējumiem un personīgo kalpošanu, nevilkt svešu jūgu, nelietot uzturā kaitīgas vielas un to, ko Dievs ir nosaucis par nešķīstu, un palīdzēt tam, kas paklupis. Protams, izpildīt šo solījumu bez spēka no augšienes nav iespējams. Nekad dzīvē neesmu apšaubījis septītās dienas adventistu draudzes

Bībeles izpratni, jo Dievam un draudzes mācībai nav nekādas vainas. Šajā virzienā man nav bijis jāmaina savs viedoklis. Lietu izpratne ir tikai paplašinājusies un padziļinājusies. Problēmas rada grēcīgās dabas izmaiņa, sava „es” nolikšana, lai Dieva griba kļūst mana griba, un pieņemt kā žēlastību ciest Kristus dēļ.

Nekad neesmu dzirdējusi, ka brāļi Ilgars Liepiņš, Valdis Beļavnieks, Leonards Šarīpovs, Herberts Driķis, Alfrēds Mednis, Ernests Klotiņš un citi kādreiz būtu nožēlojuši savu uzticību Dievam un cietumā pavadīto laiku. Viņi to uzskatīja par lielu žēlastību būt līdzdalībnieki Kristus ciešanās, jo viņi mīlēja savu Pestītāju

Bībelē ir atbildes uz mūsu jautājumiem. Ēģiptietim, kurš laisīja malku sabatā, bija daudz pamatotāks attaisnojums savai rīcībai kā dežūrēšana policijā vai ugunsdzēsēšanas depo, bet viņš tika nomētāts ar akmeņiem, un tā bija Dieva pavēle.

Vai esam padomājuši, kas ir ieinteresēts panākt izmaiņas izpratnē par šo jautājumu?

metiem un visām tautām.

• Vai mēs varam strādāt vietās, kur tirgo alkoholu utml.? Noteikti nē! Mēs nedrīkstam to darīt, tas ir ļaunums.

Pasaulē noteikti nav viss par un apkārt cigaretēm, porno-grāfijai, alkoholam. Ir vietas, kur ir vajadzīgi tieši tie cilvēki, kuri šaubās, vai es strādāju pareizā darba vietā.

Ilona Berga

Tādā gadījumā strādāt par ārstu arī nav ieteicams, jo tur ir gan spirts, gan narkoze, gan zāles ar narkotisku iespaidu, gan arī nolaidīgi darbinieki.

Tēma, protams, ir laba, bet tad nevar strādāt ļoti daudzos darbos. Kaut, piemēram, arī masu informācijas līdzekļos, jo tur katru dienu tiek sniegts daudz nepatiesas informācijas gan tiešā, gan netiešā veidā.

Nemaz nerunājot par valsts oficiālo informācijas viedokli, kas bieži ir tikai politiskās spēles.

Vai tiešām Dievs dažādiem cilvēkiem dod atšķirīgus padomus un vai vispār ir pieļaujams tas, ka interpretācija par pareizo un nepareizo var būt atšķirīga?

Jesaja ļoti skaidri ir uzrakstījis par sabatu: „Kad tu atturi savu kāju no sabata pārkāpšanas un nedari Manā svētā dienā pēc savas patikas, bet nosauc dusas dienu par svētu prieku un par Tā Kunga svēto dienu, un to turi godā, neizlietodams to saviem ceļiem, sava veikala nokārtošanai un tukšām valodām, tad tas Kungs būs tavš prieks (...) un Es tev došu tava tēva Jēkaba mantojumu...” Vecie sludinātāji sacīja, ka pēc tik pamatīga paskaidrojuma par sabatu dusu vēl jautāt Dievam, ko man darīt, ir Viņa kārdināšana.

Maina Roderte

No diskusijas portālā draugiem.lv:

• Ir lietas, kurās nav vajadzības meklēt pirmssākumus. Ja man bērnudārzā pavāres audzēkņiem atnes ēdienā cūkgaļu, es to neizdalīšu, jo pati to nelietoju? Kurš nokāva cūku, kurš atveda, kurš pārdeva, kurš apmaksāja? Man ir skaidrs viens – es to neēdīšu. Bērni ēdīs, jo viņi vēl nav nonākuši izvēles priekšā.

• Ir lietas, kad jāatceras pirmssākumi – sabata radīšana. Ja kādam šķiet, ka sabata dēļ nav laika vai nav vajadzības pieņākt klāt noklīdušam bērnam, lai mēģinātu atrast viņa vecākus, vai palīdzēt kādam piecelties, tad mēs nepareizi saprotam sabata svētības. Ja man jāiet sargāt cilvēkus praidā sabatā, tad es pārkāpu šo bausli. Ja es ejot uz baznīcu redzu praida dalībnieku pasākumā konfliktus, man, kā policistam, jāpienāk klāt un jācenšas novērst šo problēmu. Domāju, ka filozofēšana mums traucē konkrēti un noteikti pateikt – nē – darbam sabatā. Te nav runa par konservatīvismu, bet gan to, ka mums nepienākas papildināt Dieva doto 4. bausli. Vai Dievs nezināja, ka dzīvosim tādā laikmetā, kur daudzviet valda “netīrība”? Zināja, bet bausli lika to pašu visiem laik-

Vai kāds no mums varētu pateikt aptuvenu sarakstu tiem darbiem, ko mēs kā adventisti varētu strādāt? Citādi drīz nonāksim, ka varam tikai zemi rakt un atejas tīrīt, bet labākie darbi būs šīs pasaules ļaužu varā un pārziņā.

Viesturs Jēkabsons

Pirms dažiem gadiem Latvijas draudzē sludināja kāds viesis (piemirsu gan viņa vārdu). Atceros tikai viņa stāstu Laikam tas bija ASV, kur viņš tika iepazīstināts ar kādu jaunu sievieti, kas aktīvi veicot evaņģelizācijas darbu un cilvēki caur viņas kalpošanu ienāk draudzē. Sludinātājs uzzināja sarunas gaitā, ka šī sieviete strādā bārā par dziedātāju. Arī viņā tas izsauca izbrīnu, kā adventiste strādā tādu darbu, tādā vietā. Izrādījās, ka gan dziesmas par atgriešanos pie Dieva, dziesmu vārdi par Viņa mīlestību, kristīgo dzīvi, ko tā sniedz, daudzus izraisīja interesi aprunāties ar dziedātāju par viņas ticību un kristīgo dzīvi. Tā viņa interesentus aicināja apmeklēt draudzi lai iepazītu Kristu, apmeklētu Bībeles izpēti nodarbības.

Vai viņa rīkojās pareizi, strādājot šādu darbu, ko nu tagad teiksim? Es domāju, ka tie ir tādi īpaši Dieva izraudzīti cilvēki, kas var palikt tīri un neaptraipīti, strādājot šādās vietās, nesot tiem, kas tumsā, gaismu, neaptraipot savu sirdsapziņu. Ja vēl tik stiprs un drošs Dieva bērns ticībā neesi vai esi aicināts kalpot citādi, tad, protams, tādās vietās nav jāstrādā. Dievam mēs esam katrs citāds un katrs varam, kur nu šai zemes dzīvē esam, būt par Viņa darbarīku. Tas nu bija tāds piemērs, ja runājam par darbu bārā, pirms nosodām draudzes māsu, neko tuvāk par viņas dzīvi un darba izvēli nezinot.

Astrīda Zasa

BĒRNU GRĀMATAS

Trīs lieliskas Bībeles uzlīmju grāmatas ar stāstiem par Jēzu, Daniēlu un Mozu. Katrā grāmatā ir vairāk nekā 70 uzlīmes, kas palīdzēs bērniem piedzīvot senos notikumus atkal un atkal.

Izdevniecības PATMOS grāmatu galds
Rīgā, Baznīcas ielā 12a un grāmatnīca "Amnis" Lāčplēša ielā 37

15.jūnijā, 11.00, Aizkrauklē notiks ceturtais...

Jauniešu Rallijs*: Vieta, Kas Vieno

*Jauniešu Rallijs -

- iespēja kalpot sabiedrībai
- iespēja pielietot savas dāvanas kalpošanā
- iespēja satikties un būt kopā

jaunatne.adventisti.lv